

Forfatter: Lars Vilhelmsen

En NATURAL BORN HOLMERS produktion

Layout foretaget i Fennestad-studiet

REJSEN

Tak til:

Frederik Berg Olsen og Mikkel Fennestad for at være et par uovertrufne sparringspartnere, og for at gide lytte på alle mine tåbelige ideer (og specielt for at hjælpe med at sortere de værste fra). Uden dem havde indholdet af dette scenarie været betydeligt værre.

Min kæreste, Anne, som var så sød at lave mad til mig når jeg sad og skrev.

Sort kaffe.

Indholdsfortegnelse:

Her først en lille indledning: _____	4
Foromtale _____	7
Synopsis over Rejsen _____	8
Baggrundshistorie _____	10
En kort gennemgang af området og den historiske periode. _____	10
Til spillederen: _____	12
Inden spilstart: _____	13
Clemens-familiens historie _____	13
Francis Oliver Clemens _____	13
Frederic Jefferson Clemens _____	14
Clemens-familien anno 1840 _____	14
Det ydre handlingsforløb _____	16
Scener: _____	16
Afgang fra Port St. George: _____	16
Skibbrud _____	17
Kampen mod bølgerne: _____	17
Deres bønner høres, og de ser sejl i det fjerne: _____	18
Velkommen ombord: _____	19
Aftensmad med kaptajnen #1: _____	20
Lægen holder op med at drikke: _____	20
Lægen dør: _____	21
Samuel bliver den nye læge: _____	21
Jacob Svensson lægges i lænker: _____	22
Voldtægtsforsøg: _____	22
Jacob Svensson hænges: (Point of no return) _____	23
Aftensmad med kaptajnen #2: _____	23
Mytteriforsøg: _____	23
Kølhalingen: _____	24

REJSEN

Forholdene ombord når deres værste: _____	25
(?Aftensmad med kaptajnen #3?) _____	25
Slutninger: _____	25
Flugt i forvirringen: _____	25
Flugt om natten: _____	26
Variation af "Flugt om natten": _____	26
Kurtz' bror falder over dem: _____	26
Scener som er uafhængige af kronologien: _____	27
William mobbes på toilettet: _____	27
"Har i penge?" _____	27
Tilnærmelser: _____	28
Cookie lurer: _____	28
Kaptajnens sygdom: _____	28
Hvor er vi på vej hen? _____	28
Kaptajnens jagt: _____	29
En kanon!: _____	29
Vejret under Rejsen: _____	29
Den indre handling _____	30
Gennemgang af spillpersonerne: _____	30
William Clemens _____	31
Samuel Clemens: _____	33
Lenore Clemens: _____	34
Jim Clemens _____	35
Ombord på <i>The Pequod</i> _____	38
Stemningen _____	39
Besætningen _____	39
Kaptajn Wilkes _____	39
Styrmand og førsteofficer Akab _____	39
Lægen: _____	39
Sømændende: _____	39

REJSEN

De andre passagerer:	40
William Bowles - Sturvildtjægeren	40
John Franklin: - Forfatteren	40
Paul Solomon:	41
Judith, Peter og Maria Solomon:	42
Ombord på <i>Lupus</i>	43
Lastrummet:	44
Whiskyrationerne:	45
Besætningen:	45
Kaptajn Kurtz 	45
Cookie The Cook (sladrehanken)	46
Cristopher White - Lægen:	47
Kurtz' sømænd (de 14):	48
De nye sømænd (7 mand):	49
Afslutning	51
Slutoplæsning:	51
Flowchart	52

Her først en lille indledning:

Allerførst: tak fordi du vil spille REJSEN, så har jeg ikke skrevet alle disse sider forgæves. Et lille råd før du starter læsningen: Tag klipsen ud af scenariet. Det er meget nemmere at finde rundt i når man ikke skal bladre frem og tilbage hele tiden.

REJSEN er bygget op om de samme temaer som filmen Apocalypse Now, bogen Mørkets hjerte (som er den bog Apocalypse Now er bygget over), og digtet The Hollow Men af T. S. Eliot (som også er inspireret af Mørkets Hjerte). Alle beskæftiger de sig med hvad der er under overfladen på det moderne civiliserede menneske. De beskriver den vestlige verdens menneske som en ulv i fåreklæder, der selv tror den er et får. Vi går og slår på tromme for idealer om næstekærlighed, og ansvar for hinanden, og lignende gode og sande idealer, men er det noget vi virkelig mener, eller gør vi det kun fordi vi selv kan få noget ud af det? Pointen er, at når der ikke er nogen til at holde øje med dig, når du er uden for civilisationen, så vil dyret komme ud fra sit gemmested bag den pæne facade. Det er mørket der kiler sig ind i afstanden mellem ideen om hvordan det vestlige menneske er, og så hvordan det er inderst inde. Hvis der er det mindste hulrum bag overfladen af civilisation, så fylder mørket det, så vender dyret tilbage i mennesket, så snart det får chancen. *"Between the idea and the reality / falls the shadow"*, skriver Eliot.

Der er mange eksempler fra virkeligheden på, at hvis mennesker presses nok, så falder civilisationens klædedragt af dem. Nogen gange skal de ikke engang presses, de skal bare have lov til at være alene. Når de vagthunde (som nogen mener vi alle sammen, et eller andet sted, er for hinanden),

Uddrag fra T. S. Elliott's

The Hollow Men

I

We are the hollow men

We are the stuffed men

Leaning together

Headpiece filled with straw. Alas!

Our dried voices, when

We whisper together

Are quiet and meaningless

As wind in dry grass

Or rats' feet over broken glass

In our dry cellar

Shape without form, shade without colour,

Paralysed force, gesture without motion;

Those who have crossed

With direct eyes, to death's other Kingdom

Remember us - if at all - not as lost

Violent souls, but only

As the hollow men

The stuffed men.

..... V

.....

Between the idea

And the reality

Between the motion

And the act

Falls the shadow

**Fra forordet til *Supremacy of Conscience*,
fra 1769,
af Joseph Butler, L.L.D., Lord Bishop of
Bristol.**

(En kritik af den egoisme- og driftsfikserede
moralfilosofi.)

**Genoptrykt i *The Princeton Review*, Juli
1840.**

Den første af tre prædikener om Menneskets
Natur:

“Igennem en lang periode efter påbegyndelsen af filosofiske undersøgelser af moral, synes det at være blevet taget for givet, at alle menneskets motiver, som i simple dyr, hidrører fra egoistiske hensyn, og fra alle fornuftsvæsners selvopholdelsesdrift. Appetitterne, lysterne, og endda i de fleste tilfælde de sociale følelser, blev set som variationer af selvhensyn. Den instinktive søgen mod selvtilfredstillelse var det princip som alle handlinger skulle reduceres til; og et sted i denne nærmest transformerede essens skulle moralens elementer skulle også befinde sig. Ingen ide om virkeligheden af moralske distinktioner havde opbakning blandt nogen af de mest populære filosoffer. Lov og moral blev opfattet som tegn på interesser, der forandredes med omstændighederne. Og blandt dem som, med Grotius, vendte sig væk fra denne frastødende degradering af menneskets moralske natur, var det højeste punkt af tilnærmelse mod en tilfredsstillende moralteori, ideen om at al lov og alle principper om og opfattelser af moralitet, fungerede i bestemmelsen af hvad der er passende og fordelagtigt for at fremme freden og velstanden i samfundet.”

som sørger for at vi holder os inden for en acceptabel civiliseret opførsel, er væk, kan folk finde på ting som de ellers ville have svoret de aldrig ville gøre; før de blev fri for andres vogtende blikke.

Hvis man virkelig mener at værdierne, som for eksempel at man ikke må lyve eller stjæle, er værd at fastholde, så skal disse værdier være en integreret del af ens væsen. Hvis de kun er noget der bliver håndhævet når man selv har nytte af det, så er man en falsk og hul eksistens, og så kan skyggen kile sig ind og fylde hulrummet op.

Mennesket og Guds mange bud, fra Bibelen, er det forhold som udgør et andet tema i REJSEN. Der er to grunde til hvorfor en kristen eksistentiel problematik er spændende at tage op i denne historie: Fordi den vestlige civilisation har hvilet på denne bog i snart to tusind år, og fordi befolkningen i det område, og på det tidspunkt, hvor historien foregår, er dybt religiøse. Meget af det vi tager for givne sande og gode værdier, kommer fra denne bog.

Disse temaer behandles i en handling der starter på skibet *The Pequod* hvor alt synes godt (overfladen), og efter plottet tager sit første vendepunkt i *The Pequod's* forlis, reddes hovedpersonerne ombord på *Lupus* (under overfladen). Her er der en kaptajn som rent tematisk har den funktion, at han med den måde han håndterer livet ombord på sin båd på, rejser en masse spørgsmål i spilpersonerne om hvem de mon egentlig er, og om de er nogen gode mennesker. Det er ikke meningen at spilpersonerne bare skal trækkes igennem menneskets dårligste sider, fordi det tilfældigvis er en god og spændende historie. De skal foretage nogen vigtige valg med hensyn til hvem de selv er, og

med muligheden for at komme ud af fortællingen som nogen bedre mennesker. De skal kunne vælge at være moralsk gode mennesker, ikke bare trynes .

For spillpersonerne er dette en erkendelsesproces, og det er også derfor at jeg har valgt lægge op til en slutning som er at de flygter fra *Lupus*. De sidder tilbage med sig selv - den eneste de kan være helt sikker på at de hænger på resten af livet.

Grundideen til handlingen som det hele udspiller sig i, er hentet fra Den amerikanske film “Sea Wolf”, med Charles Bronson som Kaptajnen (der i den film hedder Wolff-Larsson) og Christopher Reeves¹ som den skibbrudne der, sammen med en kvinde, møder livet ombord på kaptajnens skib. Men det er kun på overfladen at de to historier har noget til fælles, den vigtige del af fortællingen i dette scenarie, foregår i spillpersonernes indre.

Hvis man er meget vedholdende, kan man godt sige at der under det hele ligger en Moby Dick-agtig historie om en kaptajn som lider nederlag til det bytte han jæger, men måske er det lidt for alternativt, så nu vil indledningen slutte, før den kører helt galt.

Med hensyn til billederne af spillpersonerne, så er de fra årene omkring 1840, og man kan derfor godt regne med at tøjet og lignende er tidssvarende.

Vi ses på Orkon
- Lars

[Denne udgave af Rejsen er fra 2000, hvor det var på programmet ved Orkon. Det var mit første scenarie og det har en herligt naiv prætentiositet. Der er kun lavet få og små ændringer og rettelser i forhold til den udgave af Rejsen der vandt i alt 5.750,- (Bedste Scenarie, Bedste Spillpersoner og Bedste Præsentation) – ved Maskespil i 1999. (Lars Vilhelmsen, 2005)]

¹ Jeg var meget overrasket over den forholdsvis dybe historie som man havde valgt Bronson og Reeves til at spille hovedpersonerne i, og ikke mindst var deres skuespilpræstationer overraskende gode.

Foromtale

REJSEN

Indenfor en overskuelig årrække vil borgerkrigen bryde ud, og dens udfald vil afgøre om amerikanerne skal være United eller bare States. Som Akab står på kajen er han ganske uvidende om dette. Han er styrmand, men i dag står han på kajen med kaptajnens liste over alt hvad der skal lastes før afsejling. Han ser ned på sin liste. Al godset er ombord. Så mangler der kun de sidste af de ti passagerer.

En mand, i følge med en smuk kvinde, en anden mand og en dreng, kommer hen og præsenterer sig som "Mr. Clemens". Han gør opmærksom på hvor meget han altid gør ud af at være præcis, og Akab nikker og smiler, og svarer, med et blik på sit lommeur, at skibet da også først skal sejle om et par minutter. De går ombord og Akab krydser "Clemens-selskabet" af på sin liste. Alle er ombord. *The Pequod* kan begynde sin rejse.

Det er et drama og ganske systemløst.

Synopsis over Rejsen

“At rejse er at leve.”

- H. C. Andersen

Et skib, *The Pequod*, er på vej ned langs den nordamerikanske vestkyst. Det er i 1840, og altså før Borgerkrigen, og med sig bringer det, som altid på den tur, varer og 10 passagerer. Målet

er det mexicanske område (i virkeligheden har det nærmest været selvstyrende siden Alvarado-revolutionen i 1936) Californien, og den blomstrende by Los Angeles på snart 900 sjæle. En sikrere og behageligere rejse end over land, hvis man altså har råd. Og det har William Clemens. Han har endda mere råd end sædvanlig, for han har netop arvet en ranch efter sin onkel Edgar, og det er også derfor han har forladt sine forretninger for en tid; for at besigtige sin nye ejendom og finde ud af hvor meget den mon er værd. Han medbringer sin kone Lenore (og jeg mener medbringer for det er den slags menneske han er), sin søn Jim, og har også inviteret sin yngre bror Samuel med (sikkert bare for at vise ham hvor meget rigere han *nu* er end sin lillebror). Vejret er godt og rejsen forløber fredeligt - de første par dage.

En nat overraskes *The Pequod* af en storm og selvom hendes besætning kæmper bravt, går hun ned, da nogle tønder i lastrummet river sig fri og slår hul i siden på skibet.. Da det bliver morgen, efter en lang nats kamp mod Stillehavet, kan Clemens-familien ikke få øje på andre overlevende. Våde og forkomne spejder de fra det vraggods de klynger sig til, eller hvad de nu har kunnet redde sig ombord på under nattens kamp mod elementerne, ud over havet efter et skib som kan komme dem til undsætning. Allerede før solen har nået sit højeste hører Herren deres bønner og sejl nærmer sig.

De reddes ombord på *Lupus* og modtages i kaptajnens kahyt. Først her starter scenariet for alvor. De kan ikke blive sejlet i land. Kaptajnen er på vej til Japan med sælskind, og vil ikke lægge kursen om. Er de utilfredse kan de jo bare blive 'sat af' her. Ombord på *Lupus* hersker “søens lov” i én version - Kaptajnens.

Lupus er ikke noget behageligt sted at være. Kaptajn Kurtz' menneskesyn (“mennesket er drevet af egoisme og dem der prøver at skjule dét med tom snak om Gudgivne moralidealer er hyklerer”) og hans fascination af tanken om den stærkestes overlevelse levner ingen plads for svagheder, og besætningen holdes på plads ved små magtdemonstrationer fra hans side. Han vil se sin vilje udført, men har intet tilovers for dem der underkaster sig fuldstændigt. Han udfordrer og “leger” med de stærkeste i ånden, presser dem for at se hvad de er villige til, hvor langt de vil gå - som små mus i en kasse.

Der er ingen "passagerer" på *Lupus*, alle bliver sat i arbejde, og de meget lidt menneskelige forhold ombord, er glimrende klima for spirende konflikter. Samuels dårlige samvittighed plager ham. Hans kærlighedsforhold gennem de sidste måneder med Lenore, er en kniv i hans broders ryg - men William elsker hende jo ikke som han gør...vel? Lenore hjemses af tvivl om sin mand. Hun ved hun ikke rigtig elsker ham, og at han ikke elsker hende, men det værste er at hun ikke kan forstå hvad det var der fik hende til at hjælpe med at redde ham da skibet gik ned. Hvis han var død var det hendes elskede Samuel der ville være en rig mand nu, og så kunne de gifte sig og få børn og leve i et lille hus (ikke større end tolv værelser) og være åh så rige...og lykkelige. William og Lenores søn, Jim, ved at han er en skuffelse for sin far, og han har svært ved at se hvordan han skal kunne ære Guds bud om at "Du skal ære din fader og din moder" når han nu ikke synes at det er spændende at arbejde i og overtage banken. Han er mere interesseret i Biologi og geografi, og så bærer han også på en hemmelig oplevelse som han tror er syndig. William er bange for at blive afpresset hvis Kaptajnen opdager at han er formuende, men at han pludselig finder sig selv degraderet fra familieoverhoved til at arbejde i køkkenet med den ubehagelige kok Cookie er dog den værste ydmygelse... Og så videre, og så videre, hen over den fordrukne skibslæge, fulde sømænd som ikke har set en kvinde i lang tid, kølhalinger...mm., mm.

En gruppe af sømænd (lidt under en tredjedel af dem der er på skibet - resten af sømændene ved at der er noget at hente på alle rejser med *Lupus*) er hyrede lige før denne rejse med *Lupus* og vil ikke finde sig i behandlingen. Fanges spillerne ind i mytteriet der ligger lige under overfladen? Hvorfor er der en kanon gemt i en kasse i lasten? I virkeligheden er Kaptajnen ude på en jagt efter sin bror, for at overfalde hans skib, slå ham ihjel og stjæle hans last.

Således er der lagt op til en rejse hvor meget lidt er hvad det ser ud til at være, bortset fra det der er ubehageligt, og hvor intrigerne og spillerne, og ikke mindst den veloplagte spilleleder, fylder rammerne ud. Der er således ingen fast slutning på scenariet, men jeg har lavet tre måder det *kunne* slutte på. Opgøret mellem Kaptajnen og hans bror; mytteri med alt hvad dertil hører af udskejelser; spilpersonerne flygter fra *Lupus* og er nu meget langt fra land. Måske bærer endnu en storm dem så tilbage til skibet, blot for at se det gå ned efter opgøret med kaptajnens bror. Fælles for alle slutninger er dog, at Kaptajn Kurtz' møder sit endeligt i opgøret med sin bror, og spillerne efterlades i en redningsjolle 500 kilometer fra land.

Baggrundshistorie

Her er en beskrivelse af den periode og det område som historien udspiller sig i. Den er skrevet både som orientering til dig som spilleleder, og til spillerne som oplæsning før spillet starter².

En kort gennemgang af området og den historiske periode.

Historien udspiller sig i 1840. Texas har udkæmpet sin frihedskrig mod Mexico, med succes, men er endnu ikke blevet optaget som en af De Forenede Stater (primært fordi De Forenede Stater ikke ønsker at provokere Mexico). Den del af Nordamerika som den hvide mand har underlagt sig, udgør lige omkring halvdelen. De fleste og største byer findes østpå, ligesom de fleste stater, men også på vestkysten skyder nye byer frem, og staten Oregon har etableret sig lige over Californien som den første stat ud til kysten. Der er endnu ikke fundet guld i Californien, så "The California Goldrush", som fik hundredetusinder til at udvandre dertil fra De Forenede Stater, og resten af verden, og gjorde Californien til en hvid protestantisk stat, har ikke fundet sted endnu.

Den rejse som spilpersonerne begiver sig ud på ved scenariets begyndelse, har sit udgangspunkt i Port St. George og som mål Los Angeles i Californien. Port St. George, en havneby på ca. 400 mennesker, er beliggende nogle hundrede kilometer nord for den Californiske grænse. Det er en by i vækst, og med sin bank og gode havnefaciliteter er den centrum for handelen i området.

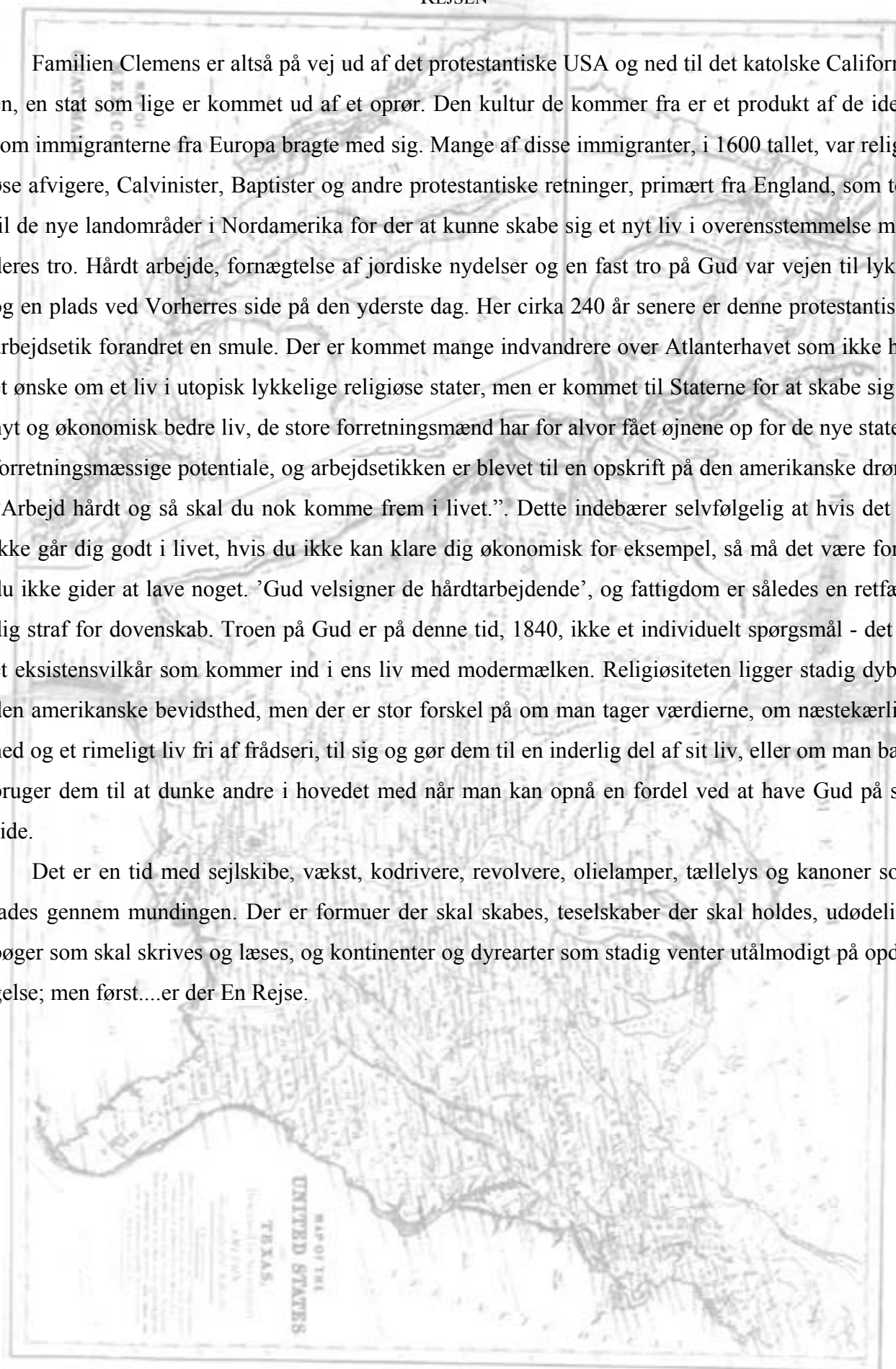
Californien er på dette tidspunkt et selvstyrende område. Da Mexicanerne gennem en elleve år lang krig, fra 1810-21, fik frigjort sig af spansk overherredømme, stod de overfor det mægtige arbejde at bygge et land op. De lod sig kraftigt inspirere af De Forenede Staters forfatning i skabelsen af deres egen, men i udøvelsen af kontrol over deres område, havde de større problemer. Den løse kontrol medførte, at befolkningen i Californien aldrig rigtig opfattede at de boede i en del af Mexico og i 1836 erklærede sin selvstændighed efter den såkaldte Alvarado revolution. Den Mexicanske regering gjorde ikke stort ved denne selvstændighedserklæring, og Californien fungerede som selvstyrende område, skønt teknisk set stadig en del af Mexico, indtil 1848.

² Sådan var det tænkt da scenariet blev skrevet til Maskespil 99, men her på Orkon 2000 er der nok blevet trampet rigeligt rundt i historie og lignende under det indledende oplæg, så den er nok mest møntet på dig som spilleleder i denne version 1.1 af REJSEN.

REJSEN

Familien Clemens er altså på vej ud af det protestantiske USA og ned til det katolske Californien, en stat som lige er kommet ud af et oprør. Den kultur de kommer fra er et produkt af de ideer som immigranterne fra Europa bragte med sig. Mange af disse immigranter, i 1600 tallet, var religiøse afvigere, Calvinister, Baptister og andre protestantiske retninger, primært fra England, som tog til de nye landområder i Nordamerika for der at kunne skabe sig et nyt liv i overensstemmelse med deres tro. Hårdt arbejde, fornægtelse af jordiske nydelser og en fast tro på Gud var vejen til lykke og en plads ved Vorherres side på den yderste dag. Her cirka 240 år senere er denne protestantiske arbejdsetik forandret en smule. Der er kommet mange indvandrere over Atlanterhavet som ikke har et ønske om et liv i utopisk lykkelige religiøse stater, men er kommet til Staterne for at skabe sig et nyt og økonomisk bedre liv, de store forretningsmænd har for alvor fået øjnene op for de nye staters forretningsmæssige potentiale, og arbejdsetikken er blevet til en opskrift på den amerikanske drøm: "Arbejd hårdt og så skal du nok komme frem i livet.". Dette indebærer selvfølgelig at hvis det så ikke går dig godt i livet, hvis du ikke kan klare dig økonomisk for eksempel, så må det være fordi du ikke gider at lave noget. 'Gud velsigner de hårdtarbejdende', og fattigdom er således en retfærdig straf for dovenskab. Troen på Gud er på denne tid, 1840, ikke et individuelt spørgsmål - det er et eksistensvilkår som kommer ind i ens liv med modermælken. Religiøsiteten ligger stadig dybt i den amerikanske bevidsthed, men der er stor forskel på om man tager værdierne, om næstekærlighed og et rimeligt liv fri af frådseri, til sig og gør dem til en inderlig del af sit liv, eller om man bare bruger dem til at dunke andre i hovedet med når man kan opnå en fordel ved at have Gud på sin side.

Det er en tid med sejlskibe, vækst, kodrivere, revolvere, olielamper, tællelys og kanoner som lades gennem munden. Der er formuer der skal skabes, teselskaber der skal holdes, udødelige bøger som skal skrives og læses, og kontinenter og dyrearter som stadig venter utålmodigt på opdagelse; men først....er der En Rejse.

Til spillederen:

Det har været svært for mig at vurdere hvor meget og hvor lidt jeg skulle skrive til spillederen. Noget af det der står synes måske at være banal viden for en spilleder, men da jeg som spiller på rollespilkongresser har oplevet meget forskellige spillede, har jeg hellere ville skrive noget, hvis jeg har været i tvivl om jeg skulle eller ej, end lade være.

Jeg har indlagt tre sektioner som jeg synes skal læses op for spillerne. Den første er Baggrundshistorien, som læses op når spillerne har fået læst deres personer igennem³. For at spillerne skal have lettere ved at sætte sig ind i den amerikanske mentalitet i 1840, synes jeg at de lige skal have en kort gennemgang af historien op til tidspunktet, men i stedet for at skrive det på alle spillersonerne - der står i forvejen så meget de skal huske - har jeg valgt denne løsning. Den anden er Foromtalen. Det er lang tid siden spillerne har meldt sig til, og jeg plejer selv at have glemt hvad det var der fik mig til at melde mig til et bestemt scenarie når jeg ankommer til en con, så derfor har jeg lavet en foromtale som slutter lige i det øjeblik scenariet starter, og som derfor kan være en naturlig indledning. Slutoplæsningen har til formål at rejse spørgsmål om hvad der egentlig er sket med personerne under scenariet. Jeg synes at det runder scenariet af på en god måde, når nogen af temaets centrale spørgsmål tages op igen ved slutningen (noget jeg selv tit har savnet efter en spilperiode). Slutoplæsningen indeholder det som jeg kunne forestille mig var relevant at sige, men, som der vist også står i kommentaren til den, hvis du vil have flere referencer til lige netop handlingen under jeres spil, så kan du jo bare sige noget om det også.

Læs rollerne før du læser resten af scenariet, for der er mange henvisninger til dem, og det vil nok gøre det lettere at huske det indre handlingsforløb hvis du kender personerne godt i forvejen. Ellers er mit sidste råd til læsningen af scenariet; tag alle klips ud, det er lettere at overskue både når du skal læse det og spille det, hvis du kan have det liggende i dele istedet for at skulle bladrede frem og tilbage i det. Og forresten: Det er dig der er spilleder, så bare pas spillet til efter dit eget temperament - det her er kun mit forslag til hvordan REJSEN kan forløbe.

Jeg har også prøvet at begrænse mængden af oplysninger om hvilke genstande der er ombord på de to skibe, der er nok at huske i forvejen, og det er lettere at improvisere sig frem til hvad der måtte være for hånden, frem for at skulle huske om der nu var en olielampe eller et lys i lægens lukaf.

³ Se note 2.

Hvis du synes at der er noget der er uklart i scenariet, så er mit telefonnummer 35 83 84 70, og det er altid åbent for klager.

Inden spilstart:

Tag og fjern bordet, for der skal jo alligevel ikke rulles med terninger; hvilket jo giver dig mulighed og magt til at gøre for eksempel voldsscener så intense og farlige som du måtte ønske (hvis der er nogen regler, er det de samme som i virkeligheden: knytnæver gør ondt, man skal holde sig væk fra mænd med knive og revolvere er pissefarlige). Endvidere bruger man sit kropssprog meget mere i rollespillet hvis ikke halvdelen af kroppen er gemt under det bord som man sidder og hænger op af.

En svær ting er altid fordelingen af rollerne, men frem for at give en kort beskrivelse af dem og så lade spillerne vælge, så prøv at gætte dig til hvem der vil være bedst til hvilken rolle, eller lad dem vælge ved kun at vise dem billedet på forsiden af hver personbeskrivelse.

Der er med vilje ikke lavet en masse handouts, eller lagt op til det helt store udstyrsstykke, for vi har jo en glimrende fantasi der elsker at vise os billeder (og desuden er forfatteren for doven).

REJSEN skulle ikke vare mere end en fire-fem timers tid.

Clemens-familiens historie

Francis Oliver Clemens

Francis Oliver Clemens kom, 42 år gammel, til havnebyen Port St. George, i det der nu er staten Oregon på Nordamerikas vestkyst, i 1779. Med sig bragte han en mindre formue som han havde arbejdet sig til i Sølvlandet (Argentina).⁴ Han grundlagde Port St. George Bank samme år, og blev hurtigt en stor mand i byen; dels pga. sin formue, dels fordi han var en omgængelig og retfærdig gentleman, og dels fordi han brugte meget af sin tid og sine investeringer på at få byen til at blomstre. Dette sidste var nok en af hovedårsagerne til at han allerede i 1781 blev udnævnt til byens borgmester. Han giftede sig året efter, og fik sønnen Frederic Jefferson Clemens. Francis var en meget afholdt mand i byen, og alle følte et stort tab da han i 1787 blev skudt mens han forpurrede et røveri mod sin bank en sen efterårsaften.

⁴ Argent = sølv.

Dette er den historie som alle kender om byens bedste ven og borgmester. En smuk historie, men ikke helt sand. Hvad ingen ved er at hans penge godt nok kom fra Argentinas sølvminer, men at det var nogen som han røvede fra en sølvtransport sammen med en mand ved navn Kurtz..⁵

Frederic Jefferson Clemens

Frederic voksede op, overtog banken (efter at have arbejdet i den siden han var 17) da han blev 23, giftede sig med Marie Dufot, datter af en fransk ranchejer, og fik to børn. Frederic levede et stille og lykkeligt liv med sin kone, sit arbejde som bankdirektør, og med opdragelsen af William og Samuel. William så altid meget op til sin far og da han blev femten, i 1820, tog Frederic ham i lære i banken - lille Samuel på 8 blev hjemme hos mor og tjenestepigen Rose. Frederic lod sig aldrig lokke af de mange opfordringer fra byens borgere om at stille op som borgmester, i stedet brugte han sin energi på sin familie. William ville arbejde i sin fars bank, og det fik han så lov til (under samme strenge men retfærdige krav som de andre ansatte), og da Frederic hurtigt opfattede at hans yngste søn var et noget skrøbeligere gemyt end sin storebror, lod han også hans ønske om at læse engelsk ved universitetet opfylde. Efter kort tids sygdom døde han i 1836 af en tarminfektion, kun et år før han kunne have set Samuel tage sin kandidatgrad i engelsk sprog og litteratur fra Princeton Universitetet. Marie døde et år senere, hun kom sig aldrig rigtig over sorgen ved tabet af sin mand.

Clemens-familien anno 1840

Således når vi frem til William Clemens som bankens direktør. Han giftede sig i 1829 med Lenore Thoreau (hun var kun sytten), datter af byens borgmester. Ægteskabet var mere nødvendighed end kærlighed, og hun fødte da også kun syv måneder efter brylluppet sønnen Jim. Med vanlig veltalenhed lykkedes det hurtigt William at overbevise alle der gad høre om det, hvor mirakuløst veludviklet hans søn havde været, selvom han var blevet født to måneder for tidligt.

En dygtig forretningsmand, lod han sig naturligvis ikke distrahere af familiens behov, men lagde al sin tid i banken og åbningen af en General Store - arbejde og formue. Han fulgte sin faders ønske og betalte det sidste år af Samuels uddannelse, dog ikke med et smil på læben ("Poesi og sprogævl - hvad vil det gøre ham til....En skide skolelærer!").

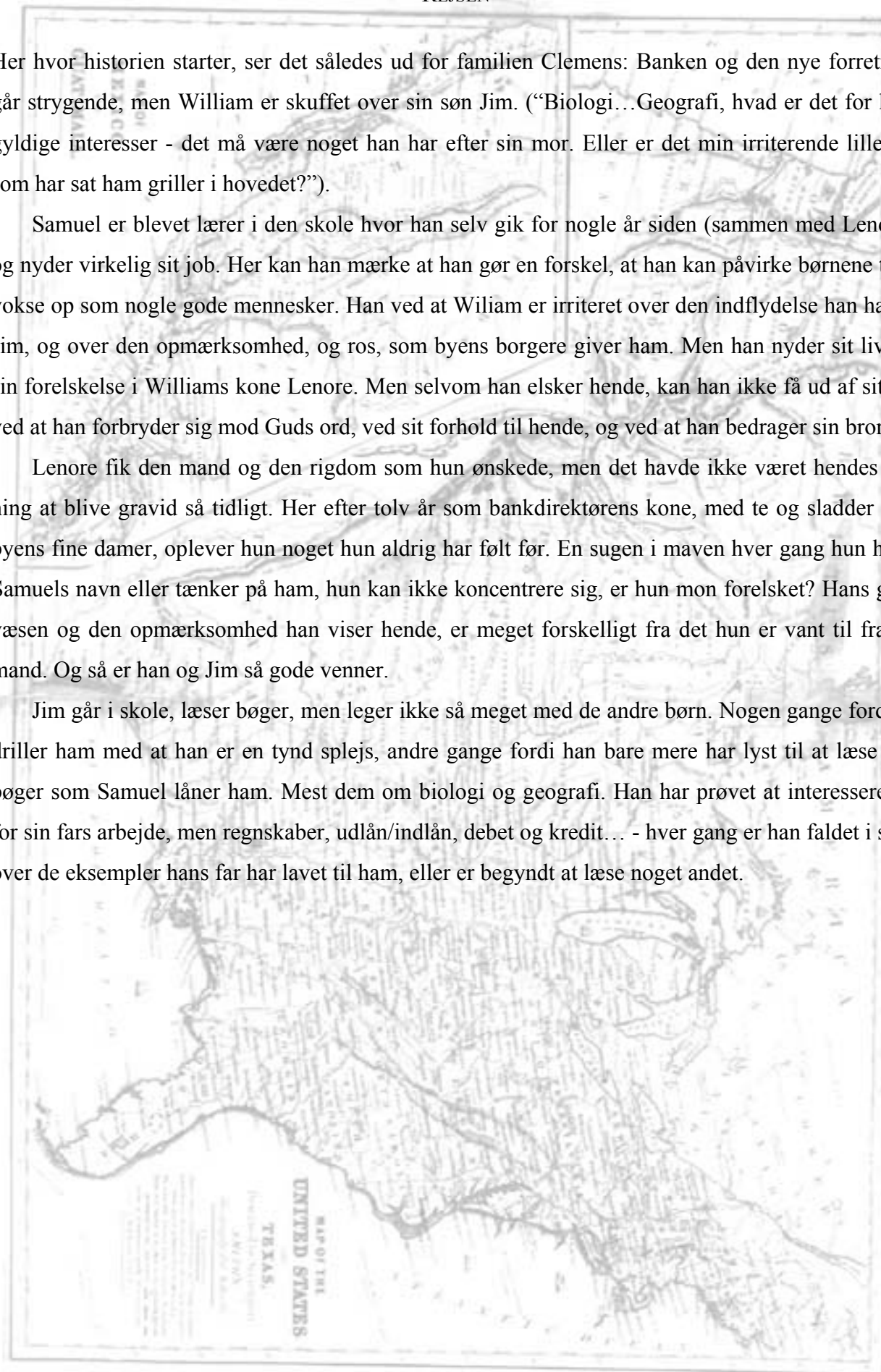
⁵ Se scenen "Aftensmad med kaptajnen #1".

Her hvor historien starter, ser det således ud for familien Clemens: Banken og den nye forretning går strygende, men William er skuffet over sin søn Jim. ("Biologi...Geografi, hvad er det for lige-gyldige interesser - det må være noget han har efter sin mor. Eller er det min irriterende lillebror som har sat ham griller i hovedet?").

Samuel er blevet lærer i den skole hvor han selv gik for nogle år siden (sammen med Lenore), og nyder virkelig sit job. Her kan han mærke at han gør en forskel, at han kan påvirke børnene til at vokse op som nogle gode mennesker. Han ved at William er irriteret over den indflydelse han har på Jim, og over den opmærksomhed, og ros, som byens borgere giver ham. Men han nyder sit liv, og sin forelskelse i Williams kone Lenore. Men selvom han elsker hende, kan han ikke få ud af sit hoved at han forbryder sig mod Guds ord, ved sit forhold til hende, og ved at han bedrager sin bror.

Lenore fik den mand og den rigdom som hun ønskede, men det havde ikke været hendes mening at blive gravid så tidligt. Her efter tolv år som bankdirektørens kone, med te og sladder med byens fine damer, oplever hun noget hun aldrig har følt før. En sugen i maven hver gang hun hører Samuels navn eller tænker på ham, hun kan ikke koncentrere sig, er hun mon forelsket? Hans gode væsen og den opmærksomhed han viser hende, er meget forskelligt fra det hun er vant til fra sin mand. Og så er han og Jim så gode venner.

Jim går i skole, læser bøger, men leger ikke så meget med de andre børn. Nogen gange fordi de driller ham med at han er en tynd splejs, andre gange fordi han bare mere har lyst til at læse i de bøger som Samuel låner ham. Mest dem om biologi og geografi. Han har prøvet at interessere sig for sin fars arbejde, men regnskaber, udlån/indlån, debet og kredit... - hver gang er han faldet i søvn over de eksempler hans far har lavet til ham, eller er begyndt at læse noget andet.

Det ydre handlingsforløb

Det ydre handlingsforløb er de begivenheder og personer som spillerne finder sig selv iblandt, under den rejse som udvikler sig så uventet. Det er den store historie, som den underliggende indre historie, der udspilles i spilpersonernes sind og i forholdet mellem spilpersonerne, udspiller sig i. Det ydre handlingsforløbs udvikling styres i de store træk af andre/andet og mægtigere end spillerne (storm og skibbrud, en magtfuld Kaptajn, et overtal af sømænd), så det er kun indenfor disse rammer at de kan påvirke handlingen. De scener som her beskrives er dem du finder på flowchartet. Om de skal komme i den rækkefølge jeg har lavet er som sagt op til dig, og til hvordan spillerne udvikler historien.

Ved alle de ubehagelige scener, er det måske en ide at spillerne ser Kaptajn Kurtz i nærheden lige efter, eller på anden måde får en følelse af at dette er en del af det spil han ønsker at køre med menneskene ombord på *Lupus*.

Scener:

Her følger en nærmere beskrivelse af de scenerne som udspiller sig ombord på først *The Pequod*, så i bølgerne under stormen, og til sidst ombord på *Lupus*. Nogen af dem er også at finde som stemningsbeskrivelser i margen til venstre. De er alle plottet ind på flowchartet. Flere steder er nogle af sætningerne fremhævet med fed skrift. Det er sætninger som jeg finder er gode at huske scenens generelle indhold gennem, og det er ment som en hjælp der er lettere at få øje på end de kuglepensunderstregninger man ellers ofte fylder et scenarie med.

Før du læser scenerne, bør du måske læse beskrivelserne af livet ombord på de to skibe og de personer der befinder sig på dem, da det vil gøre det lidt lettere at se sammenhængen mellem scenerne, og finde ud af hvad der skal fylde de mellem rum der er mellem de scener der beskrives her (Hvorfor beskrivelsen af de to skibe og personlighederne så er placeret efter scenerne, det kan man kun gisne om).

Afgang fra Port St. George:

Spillet starter der hvor foromtalen slutter. Det er den tyvende september, det er søndag, og solen skinner. Familien Clemens er på vej ombord som de sidste, og den venlige styrmand Akab viser dem til rette i deres rum (sikkert William og Lenore i det ene, og Samuel og Jim i det andet.). Der

skal ikke ske så meget under denne del af Rejsen, og det er tanken at spillerne kan få en chance til at leve sig ind i deres personer (med en middag med kaptajnen, og måske en Brandy senere på aftenen og lignende hyggeligheder i selskab med de øvrige rejsende (som beskrevet i afsnittet om *The Pequod*)), før det for alvor går løs.

Skibbrud

Midt om natten, klokken ca. 1, vækkes de, som ikke måtte være vågnet af det kraftige brag et øjeblik før, af kahytsdrengen som virker meget nervøs og ikke vil fortælle hvad der er på færre, men siger at de skal klæde sig varmt på og komme op på dækket. Spillerne vil måske lægge mærke at gangen skrâner lidt, og når de kommer op på dækket er det tydeligt at **skibet har fået slagside**. En kraftig storm er slået ned over skibet, og der hersker forvirring blandt besætningen (også Kaptajn

Wilkes og Akab virker desorienterede) der **styrter omkring imellem hinanden og udsteder ordrer om pumper og vand der kommer ind i skibet under dæk**. Nede i lasten kæmper sømændene for at få kontrol over de løsrevne tønder (tre stk. af cirka 200 kilo stykket er næsten umulige at stoppe sådan som skibet gynger), og mens stormen tager til bliver det tydeligere og tydeligere at *The Pequod* er ved at gå ned. Storvildtjægeren og forfatteren virker meget nervøse, og skælder panikslagent ud på kaptajnen som de kræver “gør noget”. Præsten står roligt deroppe med sin familie, og alle har de foldet hænderne i bøn. Pludselig lyder endnu et brag og en knagen og splintren af planker, da de tre tønder i fællesskab slår et mandshøjt hul i skibssiden under vandlinjen. Skibet vipper med ét så meget at alle spillerne, og flere af de andre som er på dækket, kastes i vandet.

Kampen mod bølgerne:

I de store bølger og det kolde vand kæmper alle for deres liv. **Eksempel:** Samuel, og Lenore får fat i et større stykke vraggods som de klatrer op på og snart får de reddet Jim op også. William nærmer sig og med Lenores hjælp kommer også han op⁶, og de klynger sig nu til hinanden og til det der udgør en redningsflåde for dem. Måske ville det være mere spændende hvis en af familiemedlem-

⁶ Se Lenore i afsnittet om “den indre handling”, for det spørgsmål som dette senere rejser i hende.

merne ikke kan klare sig i bølgerne, og en af de andre bliver nødt til at springe i vandet igen, hvis vedkommende ikke skal drukne?

Der er ikke plads til flere sammen med dem, ellers vil det de sidder på nok kæntre, og det kan let udarte sig til at de må slå fra sig i en kamp mod den **panikslagne storvildtjæger eller forfatteren**⁷, for hvis en af dem kommer om bord, så vil en af familien måske møde en kold og våd død. Hvis de hjælper en af dem til at klynge sig fast til kanten mens han ligger i vandet, vil de se hans liv ebbe langsomt ud i Stillehavets kolde kolde vand.

Skibbrud er en forfærdelig oplevelse. Pludselig svigter den båd som man stolede på ville bære én sikkert i havn, og man befinder sig i elementernes vold. Den personlige skyld der kan følge med at overleve, med alle de handlinger dette krævede, så man tydeligt da en af de overlevende fra Estónias forlis grådkvalt fortalte, under et pressemøde, hvordan han havde måttet slås for sit liv mod de andre passagerer, der jo så havde måttet bukke under. Hvorfor hjalp vi ikke? Kunne vi virkelig ikke have været flere ombord, eller var det bare vores panik der slørede vores dømmekraft?

De må jo leve med hvad de har gjort for at overleve.⁸ **“Men det var jo ham eller mig, ikke?”**

Deres bønner høres, og de ser sejl i det fjerne:

De kan holde varmen ved at klynge sig til hinanden, og efter fem timer med bønner til deres Gud, står solen op og stormen løjer af. I de nu noget mindre bølger spejder de efter andre overlevende, en redningsbåd, hvad som helst, men det **eneste spor efter forliset er dem selv og det de sidder på**. Om skibet har klaret det, om de er de eneste overlevende, kan de kun gisne om. Solen stiger højere, og mens den brænder ned på dem fra en næsten skyfri himmel, ser de svaret på deres bønner. Sejl nærmer sig.

⁷ Med alt hvad dette måtte medføre af dårlig samvittighed over at have holdt dem væk, og dermed beseglet deres skæbne.

⁸ Jeg synes personligt at tanken om denne kamp mod andre menneskers vilje, og vel også ret, til at overleve, er mere uhyggelig end det værste Horror-rollespil jeg har prøvet. Jeg mener dog at det, udover at være ubehageligt, også giver et godt drama med en scene der virkelig kan røre spillerne. De store følelser.

Velkommen ombord:

En årvågen udkig på *Lupus* har fået øje på dem, og skibet nærmer sig nu. En lejder kastes ned, og de kan klatre i sikkerhed. Med sig har de sikkert kun det tøj de har på (William har sikkert også sit pengebælte med 600 dollar (en *meget* stor sum) inde på maven). Det er tydeligt at se at de sømænd her ikke er af den samme støbning som på det andet skib, og mens de krydser dækket og føres ned til kaptajnens kahyt, kan Lenore mærke mange par øjne der hviler på hendes krop.

Kaptajn Kurtz modtager dem stående ved sit skrivebord. Der kan ikke blive tale om at vende om og sætte dem i land, for, som han gør dem opmærksom på, han er på vej til Japan for at sælge sin last af sælskind. Skulle de brokke sig for meget kan han da tilbyde dem at gå fra borde, med alt hvad de bragte med sig, og svømme tilbage til deres vraggods som nu flyder langt bag skibet. De kan jo også sejle med *Lupus* tilbage fra Japan igen, eller finde en hurtigere båd hjem. Han gør tydeligt opmærksom på at ingen rejser gratis med *Lupus*, alle arbejder for føden her ombord, og han har da også noget de kan blive sat til (Det er ikke muligt at betale sig fra arbejdet, eller for at blive sejlet tilbage til kysten, for Kurtz er glad for at der nu er kommet nye mennesker ombord som han kan "lege" med). William bliver sendt i køkkenet (hvor nedværdigende for den gode bankdirektør), Samuel og Lenore skal hjælpe lægen i sygerummet (mon der ikke vil blive mulighed for skjulte kærtegn?), og Jim skal gå Kaptajn Kurtz til hånd. Cookie anviser Samuel, William og Jim deres køjepladser i køjerummet i forskibet, viser dem hvor de skal arbejde, og giver sig så til at betragte William som han har sat til at skrubbe den ulækrest beskidte gryde. Kaptajn Kurtz anviser selv Lenore hendes køjeplads i lukafet ved siden af lægens, mens førstestyrmanden hurtigt fjerner sine ting, og kaptajnen beklager at han ikke kan give hende nøglen til døren. Det er kun ham selv der skal kunne låse noget som helst på skibet op og i, og han kan heller ikke overtales til at låse døren om aftenen, og låse den op igen om morgenen, af hensyn til hendes sikkerhed hvis skibet skulle gå ned. Sandheden er nok nærmere at han ikke vil have at hun føler sig alt for tryk; mennesker er så meget mere spændene når de ikke kan føle sig sikre.

(Mellem denne og den næste scene er der god plads til lige at lade familien Clemens få et første indtryk af livet ombord på *Lupus* – af den virkelighed som de nu befinder sig i. På samme måde forholder det sig med de andre scener – der er lavet plads mellem dem til at spilpersonerne kan bruge tid på at gøre det de bliver sat til, til at de kan opleve livet ombord på *Lupus*, til mere rolige pasager mellem de mere intense scener der beskrives her.)

“**Clemens’...er det jo i hedder.**”, sagde Kurtz og holdt en kort pause som om han ventede på at nogen skulle modsige ham. Langsomt tørrede han sig om munden med sin serviet, mens han så eftertænksomt frem for sig, “**Hvor bemærkelsesværdigt...Min fars far arbejdede sammen med en mand ved navn ‘Clemens’ i Argentina engang i syttenhundredehalvfjerdserne.**” Han lyttede opmærksomt til de mange spørgsmål som nu mødte ham fra mundene af hans “gæster”. De var ynkelige. Det var tydeligt for enhver at de søgte at etablere et bindeled mellem ham selv og dem. Lige nu sad de alle sammen og tænkte på hvor fantastisk heldigt det var, nu var de jo næsten familie og kunne sikkert blive sejlet tilbage til kysten allerede i morgen. Så optagede havde de været af oplysningerne om en forbindelse mellem hans og deres familie, at de ikke havde lagt mærke til **tonen han havde fortalt dem i. Ynkelige ‘Clemens’**. Da han havde nikket og smilet nok, afbrød han deres snak. “**Arbejdede og arbejdede...det er måske så meget sagt. De røvede en sølvtransport sammen.**” Han nød den pludselige stilhed et øjeblik - lyden af overraskede mennesker. Så fortsatte han: “**Sølvet og den køter til ‘Clemens’ så han aldrig noget til, for mens han ledte forfølgerne på vildspor stak ‘Clemens’ af med hele byttet, og ‘glemte’ at komme til mødestedet de havde aftalt.**” Helt stille. Nu kunne han vist godt sende dem til køjs, og da han lukkede døren bag dem efter at have budt dem ‘Godnat’, var det med et smil på læben.

Aftensmad med kaptajnen #1:

Familien Clemens bliver bedt om at spise aftensmad med Kaptajn Kurtz (det er altså mere en ordre end en invitation). Under disse middagsseancer er der rig mulighed for at spille rollen som Kurtz, og præsentere hans forkvaklede menneskesyn igennem samtalerne. Han vil spørge til deres arbejde og ophold ombord, diskret prøve at overbevise dem om at de er mennesker i den forstand som han opfatter dem, og give dem lidt stof til eftertanke. Hvordan det udarter sig vil komme an på hændelserne ombord på båden i tiden før middagen.

De har jo ikke været mere end en halv dag på *Lupus*, så det er begrænset hvad de kan have oplevet af skelsættende begivenheder, men Kurtz er interesseret i at lære deres personligheder at kende, og det skulle give rigeligt af samtaleemner under middagen. Da han lægger sit bestik kommer han pludselig i tanke om hvad det var navnet Clemens mindede ham om. (Se ude til venstre)

Lægen holder op med at drikke:

Hvis det lykkes Samuel og Lenore at få lægen til at drikke mindre, eller helt at holde op, vil han live meget op. En gladder mand, ser han nu en mulighed for, efter rejsen med *Lupus*, at komme hjem til San Diego og redde trådene ud med sin kone og starte en ny praksis. Kaptajnen vil hilse ham med ord som: “**Doktor White; de ser sandelig meget friskere ud efter at De er blevet vænnet fra flasken. Tror De at De kan holde dem fra den? Nå, jamen det lyder jo vældig lykkeligt.**” Han vil ikke tro at han på så få dage kan komme sig af sit drikkeri, og observerer ham for at se hvornår han falder i igen; “**hvor længe kan viljestyrken hos denne mand kæmpe imod hans drift mod flasken?**”, er det spørgsmål Kaptajn Kurtz venter at

se besvaret. Under alle omstændigheder dræbes lægen under en samtale med Kaptajnen, da Jacob Svensson, som netop er blevet rask, kaster en kniv mod den kaptajn han hader.

Lægen dør:

Mens han står og taler med kaptajnen (og også gerne en spilperson), rammes lægen brystet af en kniv som var tiltænkt Kaptajn Kurtz' ryg. Den er gået lige igennem til hjertet, og der er intet at gøre for at redde hans liv. Jacob Svensson som kastede kniven, og som lægen og Samuel/Lenore har plejet for en livstruende feber, står som forstenet og stirrer på Kurtz og den døende læge som et par dage før kæmpede for, og reddede, Svenssons liv. Kaptajn Kurtz ser koldt tilbage på Svensson, og da et par sømænd griber Svensson beordrer Kurtz ham lænket nede i lasten. Sømanden føres bort, i chok over sin egen gerning, mens Doktor White's liv ebber ud (smuk scene hvis det er i armene på en af spillerne). Kaptajn Kurtz er uberørt af situationen, og beder Samuel (eller beordrer en sømand at sige det til Samuel) om at komme ned i hans kahyt når lægens lig er blevet pakket ind i et klæde.

“De er en veluddannet mand Hr. Clemens, ikke sandt?”, indleder Kurtz. “Det er rigtigt, men...”, svarer Samuel undvigende. “Ikke noget men!”, afbrydes han af Kaptajnen, “Er de belæst eller ej?” “Jeg har ganske rigtig en universitetsgrad, men det er i Engelsk, ikke i medicin.” Kaptajn Kurtz ser tilbage på Samuel med et afmålende blik, “Som de ser på mine reoler, har jeg også læst et par bøger med poesi, men jeg bilder mig ikke ind at det har specialiseret mig i en sådan grad at jeg ikke kan være

På det tidspunkt er det ikke sikkert at lægen er holdt op med at trække vejret endnu. Kurtz beordrer også en af dem der står nærmest at skure dækket rent for lægens blod. Derefter går han.

Samuel bliver den nye læge:

Samuel banker på døren til Kaptajn Kurtz' kahyt, og bliver bedt om at komme ind. under en samtale (se ude til venstre) med Kurtz bliver han indsat som skibets nye læge.

Samuel er nu læge ombord og skal passe de syge og tilskadekomne. Hans viden om lægekunsten er ikke meget mere end andre menneskers: hvis det bløder skal det stoppes, og en kold klud på panden er godt når man har feber. Han evner en beskedent førstehjælp. Hvor meget han får at lave, og succesen med det, afhænger af dig som spilleleder, men under alle omstændigheder giver det Samuel og Lenore en mulighed for at være alene uden at William skulle fatte mistanke.

Jacob Svensson lægges i lænker:

kaptajn. De er uden tvivl langt mere egnet som læge, end nogen anden af de hoveder her ombord, så jeg kan ikke rigtig se at det skulle kunne blive nogen anden en dem.” Kaptajn Kurtz stopper et øjeblik, ryster let på sit hoved og blinker med øjnene som om han et kort øjeblik er blevet blændet af stærkt lys. Så gør han en armbevægelse mod døren og siger, “De ved hvad de skal gøre. Gå ud nu, jeg....har brug for fred.” Samuel lukker døren bag sig, sukker, og går ned mod sygerummet.

Svensson lænkes nede i lasten, hvor han sidder og prøver at forstå hvad der mon gik galt. Det var sådan en god plan...et kast med en kniv, og så var det slut med Kurtz. Som han sidder dernede bliver han mere og mere fjern og forstyrret, over at tænke på det forfærdelige han har gjort. Han begynder at fabulere om at “Gud har forladt dette fordømte skib” og at “Kurtz er djævelen selv”. Alt dette er selvfølgelig kun i hans stakkels fantasi som fodres så rundhåndet af hans dårlige samvittighed. Jim skulle få lejlighed til at opleve ham, eftersom det er ham som kaptajnen beordrer til at bringe mad og vand ned til ham.

Voldtægtsforsøg:

Cookie har nu igennem fem dage betragtet Lenore på afstand, og nu bliver det for meget for ham. Han har aldrig haft den store succes hos pigerne, og han dropper derfor al høflighed og trænger ind på hendes værelse mens hun sover. I døren står han og betragter hende begærligt, og snart knæler han ved sengen, knapper hendes kjole op (hun har kun det med som hun kunne redde med sig i forliset, og hun kan jo ikke sove nøgen med alle de knastul-

ler i væggene som øjne kunne lure bag) og begynder at befamle hende. Hun vågner, naturligvis, og selvom Cookie prøver at dæmpe hendes skrig, får hun alligevel alarmeret nogen. Det kunne jo være Samuel som alligevel er på vej på listefødder til hendes kahyt, og som så må tage affære med Cookie. Han skulle have en chance for at overvinde den lille fedladne mand, hvis han bruger alle de kneb han kan komme på. Vil han ligefrem prøve at slå ham ihjel? Kurtz vil i hvert fald dukke op ud af mørket og opfordre ham til at gøre det.

Jacob Svensson hænges: (Point of no return)⁹

Om morgenen to dage efter lægens død (scenariets ottende dag, en søndag), har Kaptjan Kurtz besluttet sig for at lade Svensson hænge. “Øje for øje, tand for tand”, som han (og Bibelen) siger. Uden videre ceremoni ser han til mens den nu småindssyge Svensson trækkes op fra lasten, råbende vanvittigheder mod kaptajnen, af Rufus og en af de andre loyale sømænd. En løkke om halsen og rebet kastet op om en tværbom, klynges han op med sidste råb om at “Vi vil mødes i helvede, Kurtz!”. Som alle der bliver hængt spjætter han og skider ned af sig selv, og det er i det hele taget en tragisk scene - retfærdigheden virker fraværende, Kurtz frastødene (selvom dommen måske var korrekt nok?), og stilheden er larmende. Svensson bliver hængende, på kaptajnens ordre, til lige før solnedgang, hvor han tages ned og uden bøn smides i havet. Hele dagen bliver han hængende og synes at stirre uforstående på alle der bevæger sig på dækket.

Kurtz’ kolde behandling af dommen over Svensson og det at der ikke bliver læst af Bibelen over ham, er brændstof på bålet for dem i besætningen der hader Kaptajn Kurtz.

Aftensmad med kaptajnen #2:

(Se #1, det kursiverede)

Der er sket mange ting de sidste par dage, og Kurtz har sikkert mange sandheder han vil sige dem om menneskelivet, og meget han gerne vil vide om deres forhold til det der er sket og specielt det de måske selv har gjort - eller ikke gjort.

Mytteriforsøg:

En eller flere af spillerne (ikke Lenore) vågner ved at nogle skikkelser bevæger sig hurtigt ned af trappen og ind i deres køjerum. I mørket kan man ikke se hvilke af de seks sømænd, de sover sammen med, det var, men det kan høres at de hurtigt hopper til køjs. Nogle minutter efter høres meget svagt et råb oppefra, det lyder som om nogen er faldet over bord. Hvis spillerne går derop, kan de være med til at hive Kaptajn Kurtz ombord igen, men uanset om de hjælper ham eller ej, er det endnu ikke tid for ham at forlade historien. Nogen har slået ham ned bagfra i mørket, og smidt ham

⁹ Efter denne scene bliver det for alvor værre og værre at opholde sig ombord for spillerne. Denne forværring skulle gerne lede til en slutning hvor spillerne sidder de 500 Km. fra land i en jolle. Se flowchartet.

over bord. Mirakuløst, eller djævelsk om man vil, er han ikke druknet, men har fået fat i noget tovværk som hang uden for båden, og er klatret op af vandet igen. Våd og rasende står han på dækket og kigger efter de skyldige blandt de tilstedeværende. Rorsmanden har underligt nok ikke set noget (han var vidende om mytteriforsøget og støtter det). Med nogle få vrede ord, går Kurtz i seng igen.

Kølhalingen:

Morgenen efter mytteriforsøget kalder Kaptajnen alle sammen på dækket. Man kan se at han har fået nogen knubs under nattens overfald, men ikke noget en stor sømand tuder over. Nærmest Kaptajn Kurtz står Cookie og andre af de sømænd der støtter ham, foran ham står de nye sømænd (og sikkert også andre der måske eller måske ikke støtter et mytteri), og man kunne vel forestille sig at spilpersonerne ville stå i gråzonen mellem de to fronter, og således dannes på dækket en rundkreds. Kaptajnen hæver sin højre hånd, i den har han et foldet stykke papir. Cookie smiler. "Jeg har her i min hånd en seddel med navnene på de folk som stod bag mytteriet i nat." Dyb stilhed. "Jeg har ikke selv set på sedlen endnu", han holder en lang pause, "for er der noget jeg afskyr, så er det en forræder. Cookie gav mig sedlen her til morgen, og nu giver jeg jer lov til at gøre med Cookie som i har lyst til." Cookies skræk står malet i hans fjæs, og han ser uforstående på Kaptajn Kurtz. Hans bønfaldende skrig om nåde drukner i besætningens hånlige råb og latter, og med et reb om hænderne kyles han ud over rælingen. Hvis det skulle have været en rigtig kølhaling, skulle den nok have været planlagt lidt bedre, men det er også en ganske stor tilfredsstillelse for besætningen (inklusive den smilende Kaptajn Kurtz) at se spionen blive slæbt efter båden. Lige indtil en haj dukker op. En sømand ser rygfinnen og råber: "**Haj!, der er Hajer**". Cookie ser sig tilbage og begynder at skrig og plaske febrilsk i vandet. Sømændene tager fat i rebet og hiver ham ind så hurtigt som muligt; dette er en død som de ikke engang ønsker deres værste fjende. De hiver rebet ind, men ikke hurtigt nok, desværre, for hajen klapper sit gab i lige over Cookies ankel, og bider ankel og fod og det hele af. Skrigende bliver han halet op over rælingen, og der skal nogle lussinger (og måske en kop whisky) til, før han falder så meget ned at Samuel kan søge at stoppe blødningerne med presforbindinger eller lignende.

Resten af spillet vil Cookie nu befinde sig i sygerummet, hvor han klager sin nød. Det meste af tiden taler han i febevildelse og kalder på sin mor, eller tigger en "Jack" om at holde op med at slå ham (Jack er hans storebror som tæskede ham da de var små). Når han er nogenlunde vågen og klar i hovedet, prøver han hele tiden at komme til at tale med Samuel eller Lenore om, om de tror at Gud vil tilgive ham hans syndige liv, om de kan tilgive ham, og om de tror han skal dø nu. Samuel vil

mene at han nok skal klare sig. Efter dette chok er Cookie blevet noget mere blid i sin attitude mod Familien Clemens, og hans gamle lurende snuhed har givet plads for et voksende had mod Kaptajn Kurtz.

Forholdene ombord når deres værste:

Med den øgede uddeling af whisky (se afsnittet om *Lupus*) bliver sømændene mere ubehagelige og utilregnelige. Det skulle gerne blive så slemt at det går definitivt op for familien Clemens at de hellere må se at komme væk fra *Lupus* hvis de ikke skal gå til grunde her. Smør tykt på, det er et vanvittigt skib med en gal kaptajn.

(?Aftensmad med kaptajnen #3?)

(Se #1, *det kursiverede*)

Er der brug for endnu en aftensmadsseance hvor Kaptajn Kurtz rigtig ruller sig ud? Måske en hvor der opstår mytteri under middagen og kaptajnen griber efter sin revolver i holderen under bordet for at forsvare sig (og dem?) mod mytteristerne. Kunne man ikke forestille sig at Kurtz ville give for eksempel William en revolver fra skabet i forventning om at han vil være en hjælp (og så kan han jo samtidig finde ud af om han virkelig kan presses til at skyde på et andet menneske). Tjah...

Dette kunne jo også tage en interessant drejning, hvis William vender pistolen mod Kurtz.

Slutninger:

Her er mine forslag til slutninger på REJSEN. Egentlig er det jo ikke vigtigt hvordan spillerne ender i jollen, men de finder jo nok på en eller anden måde at slippe væk i den på, hvis de er pressede nok.

Flugt i forvirringen:

I forvirringen under et mytteriforsøg, ser spillerne deres snit til at flygte (Kan også kombineres med "variation af 'Flugt om natten'"). Måske er de nødt til at bruge vold, eller også kan de klare sig med list, men det skal den gode familie jo nok klare; det kritiske er måske om de kan enes om en fælles handlingsplan? Selvfølgelig kan de også blive under mytteriet og hjælpe til at besejre kaptajnen eller mytteristerne, men hvis mytteriet lykkes, vil det umådeholdne whiskyindtag udarte sig til mere end ubehageligheder. De kan selvfølgelig også prøve at overtage magten på båden med våben i hånd, men det er svært at bevare denne magt, for sømændene respekterer dem ikke, vil sikkert ikke sejle dem der hen hvor de ønsker, og vil tage magten ved det mindste tegn på svaghed.

Flugt om natten:

Med is i maven eller nerverne på højkant, venter de til det bliver nat (den niende dag) og sniger sig ombord i skibets jolle, som de sænker ned i vandet i ly af mørket. Der er selvfølgelig en chance for at blive opdaget, og de bliver det helt sikkert hvis de ikke har en pagt med styrmanden. Lykkes det, er det jo bare at sætte kursen hjemad, men hvor godt har de forberedt flugten? Har de forsyninger?

Variation af "Flugt om natten":

Efter at være sluppet væk venter de på at morgenen skal bryde frem så de kan udstikke en kurs efter solen. Pludselig er en storm over dem, og de føres (mirakuløst) tilbage til *Lupus* som er ved at sænke. Besætningen begik mytteri kort efter at spillerne var stukket af, lænkede kaptajnen i lasten, og slog hul på whiskytdønden. Pludselig var Kurtz' bror over dem under stormen, og med nogle få skud fra sine to kanoner, skadede han *Lupus* svært, og besætningen deserterede til hans skib. Hvis spillerne går ombord kan de finde den lænkede Kurtz i lasten på det dødeligt sårede skib, tilsyneladende blind og svag, men måske er det bare et trick? Skal man redde denne mand ved at bruge den nøgle som hænger foran ham lige uden for hans rækkevidde, eller kan man virkelig lade være og således dømme ham til døden? Kurtz er blevet vanvittig efter besætningens mytteri og nederlaget til sin bror, og vil insistere på (med vold) at de bliver og går ned med ham og hans skib. (På denne måde slutter filmen *Seawolf*). I denne situation er der virkelig mulighed for at teste, om en af Clemens'erne kan presses til at slå ihjel for at de kan undslippe den gale kaptajn og slippe væk fra hans synkende skib med livet i behold.

Kurtz' bror falder over dem:

Det vil nok ikke være sundt for familien hvis de bliver på skibet til Kurtz og hans brors veje krydses den tiende dag, men det er jo en mulighed, og kan slutte med at broderen giver dem en jolle og lader dem sejle væk. Hvad er broderen for et menneske?

Scener som er uafhængige af kronologien:

Disse scener foregår ombord på *Lupus*, men det er ikke strengt nødvendigt at de kommer ind på de steder hvor de står i flowchartet. Nogen af dem vil også kunne bruges flere gange, med små variationer, så smid dem hvor du synes de kan hjælpe dig til at styre handlingen, eller hvis du bare synes at der skal ske noget. Det er generelt ubehagelige scener som gør livet surt for spillerne ombord på *Lupus*, og som skal vise dem at de ikke hører hjemme i dette miljø og nok snart skal se at finde ud af en måde at komme i land på, hvis denne rejse ikke skal udvikle sig til det endnu værre.

William mobbes på toilettet:

(Denne scene kan eventuelt kombineres med den næste scene.)

William sidder på det lille uhumske toilet, som ikke er andet end et skur hvor man sidder over et rundt hul over den fri luft, med røven ud over bølgerne. Da han skal til at gå ud holder to af Kurtz faste sømænd ham fast i døren. De har set sig sure på ham og hans fisefornemme manerer (som de så smukt udtrykker det), og nu vil de sgu gerne vide hvem fanden han tror han er. Sømændene skal bare være grove ved ham, og hvis William bliver alt for fræk stikker de ham måske endda et par på hovedet. Det er reelt ikke en direkte trussel mod hans liv, men spilleren af Williams rolle må gerne tro at det er det. Når de mener at han har fået det han trængte til, ved trusler eller vold, forlader de ham mens de husker ham på at: "Det her var kun en lille lærestreg."

"Har i penge?"

William og Samuel passes op af nogle af Kurtz' sømænd som først ved trusler og senere mere hårdhændet prøver at få nogle dollars ud af dem. Med mindre William indrømmer at han har nogle penge (hvis han siger det vil de prøve at se hvor mange han virkelig har) udvikler det sig lige så stille til et slagsmål, hvor William forsvarer sin svagere lillebror som ikke kan stille meget op mod de stærke og senede sømænd (i hvert fald ikke mere end én ad gangen). De kan ikke klare sig mod overmagten, og når det ser sortest ud lyder Kaptajn Kurtz stemme over håndgemængt: "Stop det slagsmål, drenge, det vil jeg ikke se på mit skib." Sømændene stopper straks, fortrækker, og også Kurtz går fra stedet med et smil som måske lige kan skimtes. Udover at det giver Kurtz en tilfredsstillelse at se de to brødre slå igen istedet for at vende den anden kind til (som gode kristne), sætter det også Samuel i en grim situation. Hans bror har lige hjulpet ham i et slagsmål mod en overmagt, den bror hvis kone han begærer og har et forhold til. Ak, du dårligste blandt samvittigheder.

Tilnærmelser:

Efter en måneds tid til søs, er det en kilde til uro at der er en kvinde ombord. Det er sikkert at de fra tid til anden vil gøre tilnærmelser til hende. Denne tendens vil stige, ligesom karakteren af tilnærmelserne vil blive grovere, i takt med størrelsen af whiskyrationerne. I starten vil det også kun være de værste af Kurtz faste mænd der gør diskrete tilnærmelser (blikke og lignende), men specielt hen mod slutningen vil det være nærmest alle sømænd der i en whiskyrus håber på at Lenore vil indlade sig med dem.

Cookie lur:

Cookie bruger så meget tid som han kan på at lure på Lenore. Dette skulle, hvis hun opdager det, være med til at øge en følelse af utryghed for Lenore ombord på skibet. Jeg synes at hun skal mærke hans stirren, og opdage at han står og lur, før den scene hvor han prøver at voldtage hende. Nærmest som en slags forvarsel om det.

Kaptajnens sygdom:

Hvad Jim måske er den første til at opdage, er at Kaptajn Kurtz ikke er helt rask. Hvor det nu passer ind kan du lade dem se (selvom han er god til at skjule det), at kaptajnen får svimmelhedsanfald og mister synet ind i mellem. Han går måske ind i noget han burde have set, eller virker pludselig fjern under en samtale og kigger ikke rigtig på den han taler med. Hvis det er i hans egen kahyt, som i scenen hvor "Samuel bliver den nye læge"; vil han beordre alle dem der er derinde ud, men hvis det er på dækket hvor mange kan se ham, vil han bide tænderne sammen og prøve at skjule det. Besætningen ombord vil også lægge mærke til det, og nogen af dem ved det godt når spillerne kommer ombord, og dette er med til at øge den spændte stemning ombord, da det er et tegn på svaghed og derfor undergraver kaptajnens magt.

Som tiden går bliver det hyppigere og hyppigere, selvom Kurtz vil benægte det hårdnakket.

Hvor er vi på vej hen?

Spillerne opdager at de ikke er på vej mod Japan. Måske er det en af de mere venligtsindede sømænd, som har fundet ud af det egentlige formål med *Lupus'* rejse, der fortæller dem det (og måske også fortæller dem om Kurtz' jagt på sin bror), måske ser Jim det på et søkort i kaptajnens kahyt, eller de lægger mærke til at de ikke sejler mod vest, eller i hvert fald nordvest, hele tiden, hvilket de

burde hvis de skal over Stillehavet til Japan. Det virker mere somom de krydser rundt og leder efter et eller andet. Hvad skal det betyde?

Kaptajnens jagt:

De finder ud af at Kaptajn Kurtz søger efter sin bror, og erfarer måske også at han agter at angribe ham og hans skib. Hvem er broderen mon, og hvor sundt er det at være ombord når angrebet skal sættes ind?

En kanon!:

Måske er det Jim der finder ud af at der er en kanon i lasten når han er nede med mad til Svensson. Det kan jo også være at Svensson, eller en anden af de sømænd de deler køjerum med, fortæller det til Jim eller en af de andre. Under alle omstændigheder er en kanon i lasten med til at sætte lidt smag på REJSEN.

Vejret under Rejsen:

Med undtagelse af der hvor vejret er beskrevet som stormvejr, arter det sig faktisk ganske rimeligt under det meste af Rejsen. Let skyet med sol ind i mellem, og en jævn blæst der får skibene til at gyngede moderat. Jeg vil foreslå at du under opholdet på *Lupus* beskriver det som solrigt i starten, og efterhånden som handlingen skrider frem lader det regne og blæse noget mere. Specielt om natten kan du jo lade vinden og regnen ruske i skibet (knagen, dryppen, vindens susen), for så måske at lade det stilne af hen under morgen. Det vil give en god mystisk stemning, en fornemmelse af at det ikke er noget godt sted at være. Brug det som du synes det kan gøre bedst nytte for dig, og så kan du jo altid lade solen titte frem når i efterlader Familien Clemens 500 kilometer til havs.

Den indre handling

Den indre handling omfatter relationerne indbyrdes mellem Clemens-familliens medlemmer, samt spilpersonernes eksistentielle udvikling. Det er i den indre handling at spilpersonerne, og dig som spilleleder, har størst mulighed for at påvirke historien, da den, i modsætning til den ydre handling, ikke er strengt lineær. Den indre handling starter først for alvor da familien Clemens reddes ombord på *Lupus*. Ellers er flowchartet over den indre handling kun ment som en huskeseddel til hvad der skal/kan ske, for det er vigtigt at den skrider naturligt frem efter hvordan du kan fornemme under spillet at det vil være bedst, og efter hvordan spillet udvikler sig.

En ting som tit fungerer godt under et rollespil, er at tale dæmpet/hviske ind i øret på spillerne. I Rejsen er det også et virkemiddel som du kan styre den indre handling med: ved at være spilpersonernes indre stemme/samvittighed, der hvisker dem i øret. Som altid kan man selvfølgelig vælge om man vil lytte til sin samvittighed eller ej, men man kan nok være sikker på at den vil hjemsøge én i lang tid efter at man har forbrudt sig imod den.

Jeg har med vilje undladt at nævne de spørgsmål der måtte rejse sig når kaptajn Kurtz henkastet nævner at hans farfar engang blev snydt, under et røveri mod en sølvtransport i Argentina (det var i 1778), af en mand ved navn Clemens; da eventuelle spørgsmål vedrørende deres forfaders ærlighed og Kurtz' histories sandhed, nok skal rejse sig helt af sig selv i spilpersonernes bevidsthed. "Er jeg efterkommer af en gemen røver?", eller lignende.

Gennemgang af spilpersonerne:

Her følger en kort gennemgang af spilpersonerne og deres tanker om sig selv. Det er meget summarisk, så for at have rigtig godt fat i hvad de er for nogen mennesker (og for at få en lidt mere levende beskrivelse af dem) bør du nok også læse spilpersonerne igennem et par gange. For eksempel illustreres forskellen mellem de to brødre blandt andet i den måde som de opfatter familiens historie på; og specielt tydeligt er det hvis du sammenligner deres udlægninger af historien med den som du har i kapitlet om Clemens-familiens historie.

DE TI BUD
FEMTE MOSEBOG,

5.7-21

1: Du må ikke have andre guder end mig.

2: Du må ikke gøre dig noget udskåret billede i det der er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden.

3: Du må ikke misbruge HERREN din Guds navn, thi HERREN lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!

4: Tag vare på hviledagen, så du holder den hellig, således som HERREN har pålagt dig!

5: Ær din fader og din moder, således som HERREN din Gud har pålagt dig, for at du kan få et langt liv.

William Clemens

William arvede familiens bank, hus og formue, og opfattede det derfor som om han også arvede hele familien. Han ser sig selv som familiens overhoved, og ønsker at alt skal foregå i overensstemmelse med den kristne amerikanske etiks bud om stærk tro og hårdt arbejde. Hans personlighed er meget lig den beskrivelse af den amerikanske mentalitet, du finder i afsnittet med baggrundshistorien. Altså en af datidens ærkeamerikanere. Han har svært ved at acceptere at hans bror Samuel har et så blødt erhverv som det at være skolelærer, da han ikke finder at hans "bogormeri" er et rigtigt arbejde. Han kan heller ikke se det relevante i at Samuel prøver at lade børnene finde det spændende i at gå i skole og videregiver sin interesse for læsningen til dem. Børnene skal lære det der står i bøgerne, opdragelsen er op til deres forældre, og desuden skal de bare gøre som der bliver sagt¹⁰. Han ser sig selv som en kristent retfærdig og hårdtarbejdende mand, og er meget sikker på, at hvad han gør, er det rigtige. Han har svært ved at acceptere at hans søn ikke er ivrig efter at følge i hans fodspor, og forsømmer ingen lejlighed til opfordre Jim til at lægge bøgerne og fatte regnearkene. Det er meget forudsigeligt at han i løbet af handlingen vil blive meget sur på sin bror over den påvirkning som han har på hans søn. Dette er selvfølgelig for intet at regne mod hans vrede hvis han opdager sin brors omgang med Lenore og det tiende bud¹¹. At han selv har forbrudt sig imod det syvende bud (han gjorde jo Lenore gravid to måneder før brylluppet) har en tendens til at undgå hans opmærksomhed; alle ved jo at hans søn blev født for tidligt. Han er med andre ord kommet til at tro på sin egen løgnehistorie.

¹⁰ Se det femte bud: "Du skal ære din fader og din moder..."

¹¹ "Du må ikke begære din næstes hustru."

6: **Du må ikke slå ihjel!**

7: **Du må ikke bedrive hor!**

8: Du må ikke stjæle!

9: Du må ikke sige falsk vidnesbyrd mod din næste!

10: **Du må ikke begære din næstes hustru.** Du må ikke attrå din næstes hus, hans mark, hans træl eller trælkvinde, hans okse eller æsel eller noget der hører din næste til!

Under spillet er det min ide at William, ligesom de andre spilpersoner, skal konfronteres med sig selv, og med den måde han eksisterer på:

Først blandt Williams bekymringer er naturligvis: Hvad nu hvis Kurtz opdager at jeg har penge? (Måske efterfuldt af en tanke om om det er korrekt at være så pengefikseret?)

Er han den gode kristne som han tror han er?, eller kunne han være et bedre menneske?, og har Kaptajn Kurtz ret i, at mennesket kun tænker på sig selv og blot benytter sig af undskyldninger som "moral" og "religion" for at trumfe sin egen vilje igennem eller undertrykke andres vilje? Kort sagt: Er William Clemens mere end bare en overflade af idealer, et drifternes dyr som undertrykker andres vilje?

Vil han slås, eller ligefrem slå ihjel, for at beskytte sig selv og sin familie, selvom der jo står i Bibelen at man skal vende den anden kind til?

Betyder det femte bud at man bare skal gøre som forældrene siger, eller er det en anden form for respekt/ære der menes? Er det i orden at Jim måske vokser op og går sine egne veje?

Fornemmer William mere end venskabelighed mellem hans kone og hans bror, eller er han bare ubegrundet jaloux på sin bror som alle i byen kan lide?

Hvor meget er familiens bånd værd, og kan han straffe sin bror mens de alle befinder sig ombord på denne frygtelige båd? Kan han lade være? Skal han, hvis/når han opdager det, acceptere at hans kone har fundet kærligheden som han aldrig kunne give hende, og lade hende søge lykken med sin bror?

Hvordan skal han affinde sig med at det nu ikke er ham der har magten over familien, men en fremmed mand som Kurtz? Vil han lade sig lokke af Kurtz provokationer og forsøge at slå igen, eller skal han tage det med kristen værdighed?

Måske vil han også ligefrem spørge sig selv om han skulle have lyttet til den blødsødne snak om kærligheden, og gjort mere ud af sit liv med Lenore istedet for at hellige sig kun arbejdet?, men måske kan man også sige at det vil være en lidt for drastisk udvikling for den så selvsikre William. Som altid er det op til dig som spiller.

Dette var det indre handlingsforløb for Williams eksistentielle udvikling, i den rækkefølge som jeg finder er den bedste. Når du taler til William som hans samvittighed, skal stemmen være myndig og fast (sådan hører han sig selv), og du kan måske med fordel forestille dig at stemmen er formet efter hans far (som han så op til) eller at det er det kristne amerikanske ideal der taler. Det skal selvfølgelig samtidig være klart for spilleren at han ikke er helt afklaret med situationen og må træffe et valg.

Samuel Clemens:

Samuel er en høj og en anelse spinkel mand, og som barn var han en af de svage børn, som ville være blevet drillet hvis hans storebror ikke havde været der til at afskrække bøllerne. Han har altid elsket at fordybe sig i romaner digte og bøger om næsten hvad som helst, men det er også denne interesse som har været med til at grave kløften mellem ham og broderen William. De to forstår ikke hinanden længere. William ser ned på Samuels boglige arbejde, mens Samuel ikke kan se det fantastisk i at kunne skabe sig en formue og drive forretning. Han er en følsom sjæl, og da han pludselig så kærligheden smile til sig i form af den smukke Lenore, som han også gik i skole med (de er begge fra byen, og begge 28 år gamle), tog den ham med storm. Næsten uden overvejelser har han indledt et kærlighedsforhold til hende, et forhold som har stået på i de sidste tre måneder, og det er først nu at han er begyndt at ænse det temmelig problematiske i at have et sådant forhold til sin broders kone. Netop som han troede at han var afklaret i sit forhold til sin storebror ("Jeg ved at mit arbejde og mit liv gør nytte, og så kan han sige hvad han vil"), står han nu som forræderen der er gået bag sin brors ryg. Men det er jo i kærlighedens navn, ikke? Samuel elsker jo Lenore så uendelig højt. Så må det jo være i orden, eller hvad?

Samtidig har han fået et virkelig godt forhold til Jim, William og, ikke mindst, hans elskede Lenore's søn. Jim deler hans fascination af bøger, selvom det er indenfor nogle andre områder end hans egen hovedinteresse, og Samuel vil nødig miste Jim's respekt.

"Du må ikke begære din næstes hustru."

Her er mit forslag til hvilke dilemmaer Samuel kan stilles overfor (i vejledende rækkefølge):

Har jeg forrådt min bror? Kan det retfærdig gøres fordi Lenore og jeg elsker hinanden? Er det overhovedet forkert, når det nu er i kærlighedens navn?

Er Samuel den gode kristne som han tror han er?, eller har Kaptajn Kurtz ret i, at mennesket kun tænker på sig selv og benytter sig af undskyldninger som “moral” og “religion” for at trumfe sin egen vilje igennem eller undertrykke andres vilje? Kort sagt: Er Samuel Clemens mere end bare en overflade af idealer, et drifternes dyr som undertrykker andres vilje?

Jeg vil da ikke bruge vold eller slå ihjel; så langt kan intet presse mig, vel?

Vil jeg slå William ihjel så Lenore og jeg kan leve lykkeligt sammen? Der er jo ingen som vil få at vide hvad der skete herude. For kærligheden?

Skal jeg bede om hans tilgivelse og straks afslutte forholdet? Men han elsker hende jo ikke, vel?

Ja så skulle der vist være lidt at tænke over for den gode Samuel (jeg tror det er den sorteste samvittighed jeg nogensinde har set.). Samuels indre stemme har et velformuleret sprog, og er meget følsom og forstående. Tænk på den som om det er hans mor der taler til ham.

Jeg har set det som om Samuels udvikling munder ud i et valg mellem familien og det korrekte valg på den ene side, og kærligheden og de store følelser han nærer for Lenore på den anden side.

Lenore Clemens:

Lenore er normalt ikke den der tænker så meget over hvordan hun egentlig er. Indtil denne rejse er hendes liv forløbet som hun ønskede det; ved at forføre William Clemens fik hun det liv i rigdom som hun havde drømt om. Det havde ikke været hendes mening at blive gravid, men det fik da fremskyndet brylluppet. Det liv som hun havde drømt om har vist sig at være en endeløs række af middage og teselskaber, og nu hvor hun har indledt et forhold til Williams spændende bror, har hun fået øjnene op for, at der måske kunne være mere i livet end at være gift med en rig mand. Kærligheden har ramt hende. Hun blev gift som meget ung (17 år), og måske er hun nu ved at udvikle sig lidt mere efter at være gået i stå i mængden af sladder og tekopper, for alt dette får hende til at se tilbage på sit hidtige liv, og rejser følgende spørgsmål i hendes kønne lille hoved:

Hvorfor hjalp jeg til med at redde en mand jeg ikke elsker, når jeg jo kunne leve lykkeligt med Samuel hvis William døde - Samuel ville vel arve det hele? (Denne tanke burde forskrække hende betydeligt. det er jo temmelig frygteligt at ønske en anden død, og så lige frem sin egen mand.)

Elsker jeg Samuel?

Elsker jeg overhovedet nogen? Eller elsker jeg kun \$\$\$?

Skal jeg få Samuel til at dræbe William? Hvem ville opdage det herude på havet?

Har Kaptajn Kurtz ret i, at mennesket kun tænker på sig selv og benytter sig af undskyldninger for at trumfe sin egen vilje igennem? Når jeg kan tænke på at lade William dræbe, hvad er jeg så for et menneske?¹²

Jeg har tænkt det sådan, at Lenore til slut skal finde ud af hvad hun vil med sit liv, og hvem hun er. Hun skal opleve lidenskaben i forholdet til Samuel, og forholde sig til den og til sit ægteskab. Jeg håber på en lykkelig slutning (én hvor hun bliver et bedre menneske, uanset om hun skulle vælge Samuel eller William), for hun er egentlig ikke på nogen måde ond, det er bare Kaptajn Kurtz' snak som sniger sig ind i hendes bevidsthed.

Hun gik lidt i stå i sin intellektuelle udvikling da hun fik sin vilje med ægteskabet med William og alle de dejlig mange penge, men nu har hun chancen for at udvikle sig til et bedre (og måske endda mindre pengefikseret) menneske. Måske står valget mellem kærligheden og pengene.

Jim Clemens

Jim er kommet i den alder som vi alle sammen er blevet tudet ørene fulde om i seksualundervisningen i folkeskolen. Puberteten. Seksualundervisning er dog på ingen måde på programmet i skolen i Port St. George (eller i nogen anden skole på kontinentet for den sags skyld) i 1840, og da ingen fortæller ham noget, er han bange for at der er sket noget syndigt med ham. Ved et tilfælde er han nemlig kommet til at overvære, gennem en dør som stod på klem, familiens stuepige onanere. Slem, slem, slem. Og hvad værre var, han blev en lille smule ophidset af det og fik erektion. Nu tror den stakkels dreng at han har begået en stor synd, og det går ham meget på. Det er jo egentlig en meget naturlig reaktion, men det ved han jo ikke. Denne rejse byder dog på noget som kan få ham til at tænke på noget andet, nemlig intet mindre end en frigørelse fra sine forældre (specielt sin far). Han oplever nemlig at en fremmed voksen har tillid til ham, og giver ham et betydningsfuldt job - Kaptajn Kurtz sætter ham til at være sin private stik-i-rend-dreng. Kurtz kan nemlig godt lide knægten, for han er ikke voksen og Kurtz betragter ham derfor som et ubeskrevet blad som han kan påvirke, og som stadig kan nå at vokse op som et rent menneske fri af løgne. I stedet for, som med

¹² Dette er virkelig en stor ændring i Lenores sind. For en af de aller første gange reflekterer hun over hvem hun egentlig er, og hvorfor hun mon gør og tænker det hun gør. Det kunne tyde på at hun måske endda kan gå hen og blive rigtig voksen på denne tur.

de andre i familien, at prøve at tirre ham og prøve at få overfladen til at krakelere, prøver Kaptajn Kurtz at hjælpe drengens frigørelsesproces (det herlige pubertetsoprør) undervejs, ved at give ham opgaver der lærer ham at han sagtens kan selv, og ved at sætte hans far William til at arbejde i køkkenet og derved fjerne ham fra den direkte magt over drengen. Her har Kurtz for en gangs skyld fat i noget af det rigtige, for jeg ser nemlig også Jim som et håb for en bedre fremtid; set i modsætning til de andre i familien Clemens der alle på en eller anden måde har en løgn i deres liv.

Jim opfatter nok ikke i starten så meget af den ubehagelige atmosfære på skibet, fordi han er optaget af sit nye ansvar og af at nyde friheden og havluften, før senere når han kan se hvordan hans familie trues på forskellig vis.

Undervejs i hans udvikling, har jeg fundet at de følgende spørgsmål kunne være interessante at hviske i hans øre:

Hvorfor kan min far ikke acceptere at jeg interesserer mig for noget andet end han gør?

Skal man også ære en far som synes at man er lidt af en skuffelse?

Jeg overhørte nogen sømænd snakke om mytteri. Skal jeg advare kaptajnen?

Kan jeg godt klare mig selv?

Jim ser Samuel og sin mor kysse lidenskabeligt, eller opdager på anden måde at de har en affære (måske fortæller kaptajnen ham det for at se hvad han vil gøre). Hvad skal han gøre? Samuel er den første voksne som har vist ham respekt, men William er jo hans far? Hvad vil der ske hans mor hvis far får det at vide? Sikke en viden at ligge inde med for en lille dreng.

Jeg kunne godt tænke mig en rigtig lykkelig slutning for Jim. En hvor han lærer at stå på egne ben (måske har han en afgørende rolle når de forsøger at komme væk fra *Lupus*) men det kommer an på hvilke muligheder han får af dig min gode spilleleder, og sikkert også af hans far William, får at prøve at stå selv. Under alle omstændigheder ser jeg ham som håbet for en bedre fremtid (men det er alle børn måske i grunden?).

Det var så det indre handlingsforløb. Jeg har fået lidt kritik af nogle af mine venner for at det er lidt for sort og pessimistisk, men jeg synes egentlig at det er rimelig optimistisk, for de har jo alle sammen muligheder for at træffe nogen gode valg (selvom det ikke er sikkert at de når slutningen på

REJSEN

historien som perlevenner), og der ville jo ikke være noget ved at synes at man har klaret det godt, hvis der ikke var nogen modstand. Det synes jeg der er her.

Ombord på *The Pequod*

Når spillerne går ombord på *The Pequod* er det jo i den tro, at dette er skibet som vil bringe dem til deres rejses mål; Los Angeles. Opholdet ombord på dette skib skal i virkeligheden fungere som en indledning, hvori det er muligt for spillerne at etablere sig i rollerne, før det for alvor går igang ombord på *Lupus*. Samtidig skal det behagelige miljø ombord på *The Pequod* stå som modsætning til det noget barskere miljø ombord på *Lupus*. Da det kun er en forholdsvis lille del af historien der udspiller sig på *The Pequod*, vil jeg ikke gå nævneværdigt i dybden med beskrivelserne. Det er jo kun en indledende kulisse, og skibet og personerne ombord er derfor nærmest arketyperiske. Sømændene er ærlige og hårdtarbejdende, Kaptajnen er en ansvarsfuld og tillidsvækkende mand, og passagererne er ærkeamerikanske typer. At det hele er så almindeligt som man kunne forestille sig, skulle gerne få spillerne til at slappe af, falde ind i rollerne, og tro at handlingen først går rigtig i gang når denne her lille rejse er overstået og de ankommer til Onkel Edgars ranch - og derfor blive så meget desto mere overraskede når skibet går ned.

The Pequod er en tremastet skonnert med 55 mand stor besætning og tre dæk. Oppe på dækket sørger flittige sømænd for at sejlene er spændte, dækket skinner, og alt metal funkler nypudset. På forhøjningen agter er roret, på forhøjningen for er det store spil som hæver og sænker de to store ankre og midti er den store lem ned til lastrummet samt, lidt længere agter, trappen ned til dækket nedeunder. Herved på andet dæk, i agterstavnen, har Kaptajn Wilkes og (første-)Styrmand Akab hver deres lukaf. Foran dem ligger kabyssen, lægens lukaf, spiserummet for Kaptajn Wilkes, Akab, Lægen og passagererne, og efter dem følger de fem lukafs som de ti passagerer optager to og to. Helt oppe i stævnen er et firemands lukaf til nogen af de højere rangerende sømænd, og her er også trappen som de almindelige sømænd skal benytte for at komme fra dækket ned til deres køjer på tredje dæk. Udover sømændenes soverum (plads til 30), hvori de sover på skift, opfyldes pladsen på tredje dæk af lasten (tønder med rom og whisky, skind til markedet i Los Angeles som er blevet indkøbt fra pelsjægerne i Alaska, tønder med saltet kød, vand og andre forsyninger osv. osv.). Også det lave (0,7 meter højt) rum mellem tredje dæk og kølen er stuvet med varer og kartofler som anvendes som ballast.

Stemningen

Hvis man kan sige at en stemning er “flittig”, så er det det den er. Sø-mændene respekterer Kaptajn Wilkes og Styrmand Akab højt, og arbejder godt for deres løn. Slagsmål og ubehageligheder er ikke-eksisterende. Det er **et idealbillede på lykkelig disciplin og arbejdsmoral - lige i den amerikanske ånd.**

“Find lige to mand, Johnson, og sørg for at dækket skinner”. “Med fornøjelse, Kaptajn Wilkes”

Besætningen

Kaptajn Wilkes

Kaptajn Wilkes er en **bred mand af middel højde, med et hvidt, velplejet fuldskæg**. Han er altid i sin kaptajnsuniform, **altid velplejet, høflig, og korrekt i sin opførsel**. Han er **en ægte Kaptajn**, så nok om ham.

Styrmand og førsteofficer Akab

Akab er skibets styrmand og førsteofficer. Han er naturligvis ikke den eneste styrmand, men det er ham der har ansvaret for, at den kurs kaptajnen stikker, bliver holdt. Han er altid klædt i sin uniform, og altid en behagelig og smilende mand. Han er noget mere bramfri end Kaptajn Wilkes, og elsker at snakke med passagererne om livet på søen, hans oplevelser til havs, kæmpeblæksprutter, hvaler og andre af de fantastiske, mere eller mindre virkelige, af søens fænomener.

Lægen:

Doktor John Dent en lille og meget fåmælt mand. Med sit anonyme tøj, sine små briller, og meget få ord, er han ikke lige en person som optager så meget af billedet. Han er meget interesseret i Botanik, og det er chancen for at kunne studere fremmedartede planter i de lande hvor skibet lægger til, der har fået ham til at søge hyre som skibslæge.

Sømændene:

Som sagt; flittige og hårdt arbejdende mænd. De kender deres plads på båden, og **ved at de ikke må omgås passagererne og ikke må tale med dem**, medmindre, selvfølgelig, passagererne indleder en samtale. **Ramsaltede og behageligt sømandsagtige** som de er, skulle det vist ikke være nødvendigt at fortælle mere om dem; skibet skal jo alligevel snart gå ned.

De andre passagerer:**William Bowles - Storvildtjægeren**

William Bowles er storvildtjæger med stort S. Hvis det kan gå - så kan det skydes. Jo større og mere fremmedartet, jo bedre. Han har skudt et utal af bøfler; nogle for at sælge deres skind, men flest bare fordi han kunne. Han er arketyperen på opfattelsen af at naturen er der til at blive brugt af; ta' hva' du vil ha', sådan som du vil have det. Der er jo nok af det hele, så hvis man ikke bare slår sig løs er man et fjols. **Tag af naturen og skab din egen succes, Gud gav jo mennesket jorden og alle dyrene, og det var vel for at vi skulle bruge det; ikke? Han kan godt lide at se sig selv som den modige jæger der i et øjeblik af åndeløs spænding fælder byttet i en mægtig kamp mellem menneske og natur. Han elsker at fortælle om sine fantastiske bedrifter**, hvor modigt mange dyr han har nedlagt både i Afrika og på de to amerikanske kontinenter. Kritik af sine bedrifter er han fuldstændig uforstående overfor, han er jo **et menneske, øverste led i fødekæden** - med alle de rettigheder det giver ham.

Han har med sig forfatteren John Franklin, som han har høje tanker om, og som han betaler for at skrive en bog om alle sine bedrifter; **en biografi som skal udødeliggøre ham. Mindre kan vel ikke gøre det** for så fantastisk en personlighed som ham selv.

John Franklin: - Forfatteren

John Franklin er hyret af William Bowles til at skrive hans biografi. Han er fascineret af storvildtjægerens fantastiske liv og historier om egne bedrifter. Han gør alt hvad han kan for at få hans storvildtjægerliv til at fremstå så spektakulært som muligt,

Fra *Evige Jæger* – Biografi over storvildtjægeren William Bowles, af John Franklin.

Uddrag fra manuskriptet som gik ned med *The Pequod*.

“Morgenrøde skyer drev fra horisonten hen imod min lejr i Nordamerikas hjerte. De mennesketomme mægtige vidder der strakte sig i alle retninger så langt øjet rakte, fyldte mig med, som alle morgener i det vældige øde, med en usigelig ærefrygt.

Jeg kunne mærke i mit blod, at denne morgen ville det ske.

Jeg tog opstilling ved den store sten, som jeg havde udset mig en god skydestilling med et godt udsyn ved; Et sted som ville kunne beskytte mig hvis bøffelhjorden skulle bisse i min retning. Og ganske rigtigt, snart kom en mægtig hjord af bøfler over bakken. Græssende. Lang-

og er meget lidt kritisk overfor rigtigheden af historierne, bare de er gode og han selv får præsenteret det godt i bogen. Resultatet af hans skrivelser er der et eksempel på ude til højre.¹³ **Han er en noget middelmådig forfatter, med høje tanker om sine egne værker. Han gør meget ud af at være observerende, eller i hvert fald give indtryk af at han er det, og taler kun når han synes at han virkelig har noget interessant at sige. Han er meget melodramatisk i sit ordvalg, og en generelt selvhøjtidelig personage.**

Altid med en notesbog i eller ved hånden, gør han meget ud af at opføre sig, og se ud, som en forfatter.

Paul Solomon:

Fader Paul Solomon er på vej med sin familie (hans kone Judith og hans to børn Peter og Maria) til sin nye menighed i Los Angeles. Han har aldrig været der, men er blevet kaldt dertil af byens indbyggere fordi det protestantiske mindretal mangler en præst. Han er en meget alvorlig og dybt troende mand. **Han forsømmer ingen lejlighed til at påpege Guds vejes uransaglighed, Herrens herlighed, menneskets syndige tilværelse osv. osv.;** han drikker aldrig og **bruger tit og ofte bibelens bud til at påpege sine medmennesker deres fejl og mangler.** Dette er en mand som **smiler meget lidt, taler sparsomt, og læser bibelen ordret.** Han har befalet sin kone og sine sønner at blive på deres rum under rejsen (hvor de også spiser og har potter som toilet, som det så er Fader Solomon som tømmer), så de ikke bliver besmittet af sømændenes uhøviske sprog og manerer. Han respekterer kun mennesker som lever strengt efter bibelen, andre er syndere som har brug for frelse.

somt. Majestætisk. Uden hast nærmede de sig fra øst. Jeg gjorde min riffel klar. Slog sigtet op, og lagde den til min kind. Valnøddetræskæftet føltes koldt mod min hud.

Den første bøffel faldt på 800 meters afstand. Tolv mere faldt før hjorden ænsede faren, yderligere tyve før den bissede og femog-tredive mere mens hjorden dundrede mod mig og splittedes i to floder af pels, sved og muskler under min riffels torden.

Syvogtres bøffeltunger, som kunne være solgt for en formue på østkysten, lå nu til ådselædernes fornøjelse efter denne menneskehedens overmagtsmanifestation.

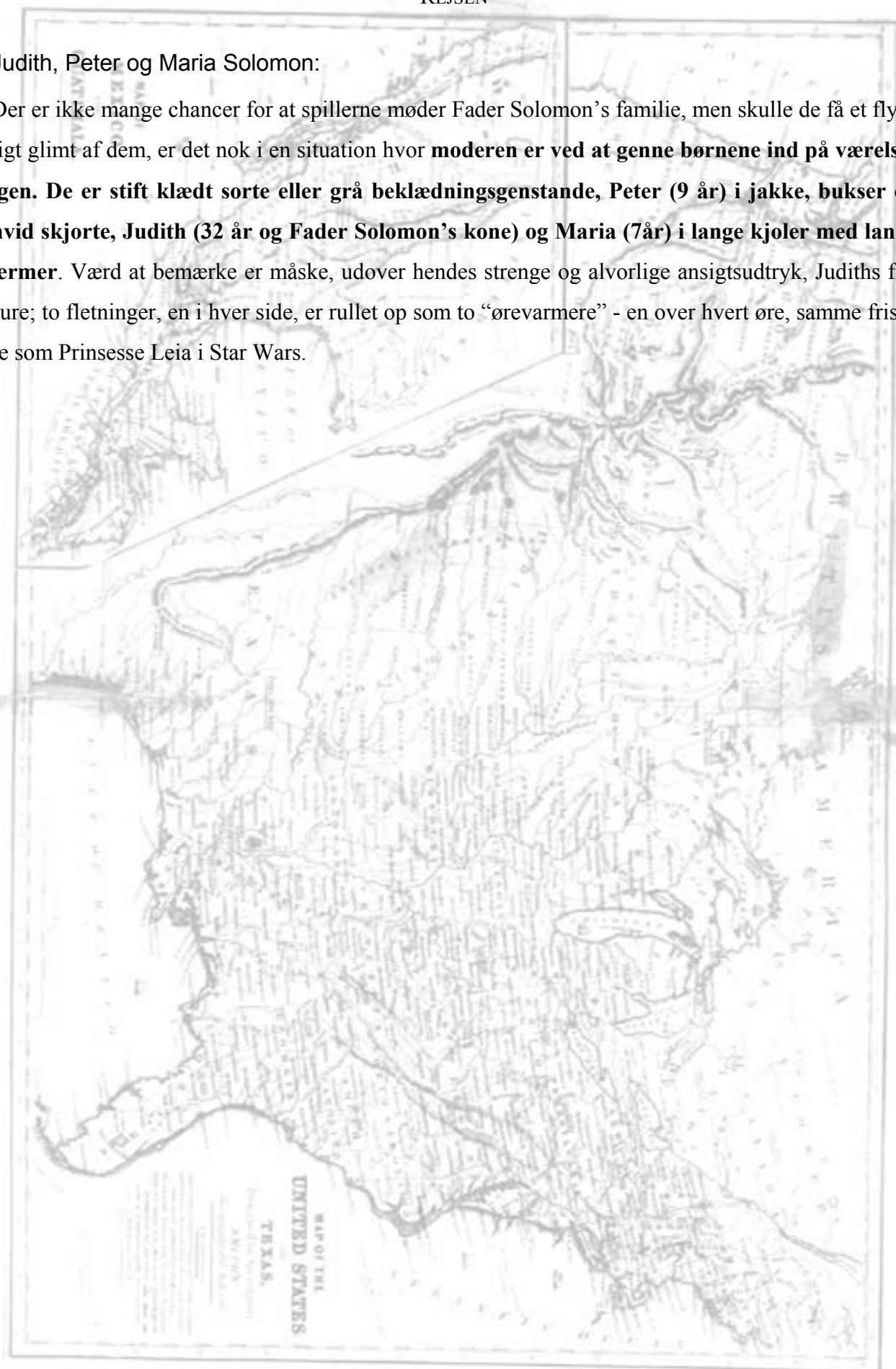
Evige jæger – Evige bytte”

¹³ Stor kunst! Mesterlige metaforer, nydelige naturbeskrivelser – en kunstner i svøb!

REJSEN

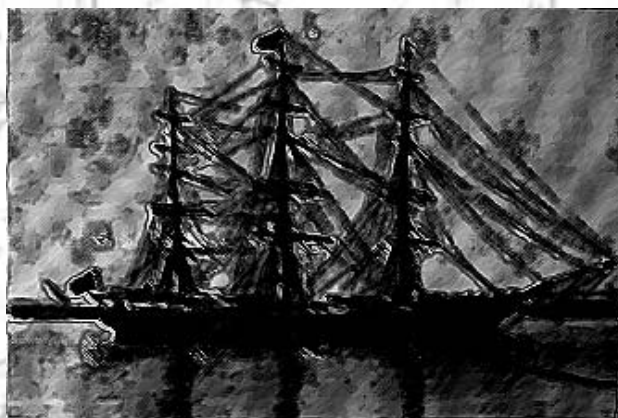
Judith, Peter og Maria Solomon:

Der er ikke mange chancer for at spillerne møder Fader Solomon's familie, men skulle de få et flygtigt glimt af dem, er det nok i en situation hvor **moderen er ved at genne børnene ind på værelset igen. De er stift klædt sorte eller grå beklædningsgenstande, Peter (9 år) i jakke, bukser og hvid skjorte, Judith (32 år og Fader Solomon's kone) og Maria (7år) i lange kjoler med lange ærmer.** Værd at bemærke er måske, udover hendes strenge og alvorlige ansigtsudtryk, Judiths frisure; to fletninger, en i hver side, er rullet op som to "ørevarmere" - en over hvert øre, samme frisure som Prinsesse Leia i Star Wars.

Ombord på *Lupus*

Lupus er et Brigantineskib (det man også kalder en brig) med 24 mand stor besætning (det er 4-5 mand mindre end man normalt ville sejle med på sådan et skib) en stor hovedmast og en mindre, og to dæk. Det er lidt mere end halvt så stort som *The Pequod*. Skibet er ryddeligt, men det skinner ikke af flittig renlighed som det andet skib gjorde. Det bærer præg af at have været på søen længe, med kun korte stop i havnene. Dækket bliver naturligvis skrubbet så sømændene ikke glider på grund af en fedt og skidt, men både dækskrubning og pudning af skibets metaldele (dørhåndtag, beslag, gryder osv.) anvendes mere som straf af Kaptajn Kurtz, eller han sætter en af de ombordværende, som han har lyst til at tirre, til det - og gerne alene.

To tredjedele af besætningen har sejlet med Kurtz igennem længere tid, og ved at på trods af hans luner så betyder det altid mange penge i lommen at sejle med *Lupus*. Den sidste lidt under en tredjedel af besætningen blev hyret sidst båden var i havn, for en uges tid siden, og de har noget svært ved at affinde sig med Kaptajnens opførsel. Som nye har de endnu ikke vundet Kaptajn Kurtz respekt, og da de udgør nye muligheder for Kurtz at udforske menneskets dyriskhed og hvor langt man mon kan presse dem, er det dem der laver mest ombord - og bliver tildelt de fleste af Kaptajn Kurtz "straffe". Ikke desto mindre er det nogen habile sømænd der udgør besætningen, selvom ikke så få af dem også ville være nogen ganske behændige pirater.

På forhøjningen agter er roret, og en dør på fronten af forhøjningen fører ned til kaptajnens kahyt, førstestyrmandens lukaf (som Lenore får at sove i), og lægens lukaf. En trappe ned fører til kabysen og sygeværelset, hvor lægen udfører sin gerning, samt det store køjerum hvor Kaptajn Kurtz faste besætning sover og spiser. Det er et firkantet rum med køjesenge i tre etager, langbord ned langs midten af rummet, og en dør til lastrummet så de hurtigt kan komme derind og surre lasten fast igen, hvis den skulle rive sig løs. Oppe for er forhøjningen for det spil som hæver og sænker de to ankre, og i denne forhøjning er der en dør som fører ned til et køjerum hvor de nye besætningsmedlemmer sover og spiser, og hvor også William, Samuel og Jim får tildelt køjer (der tre ledige). Da rummet ligger helt oppe i stævnen er det "trekantet", og de ti køjer er fordelt i to to-etagers køjer helt fremme i stævnen og to tre-etagers køjer bag dem. Midt ned igennem dette er der

Kurtz: "Man lærer meget når man sejler, men man lærer mest om mennesker. Der er altid noget under overfladen. Når man kommer ud på havet, når stormen raser - i mændene og omkring båden - så ser man deres sande ansigt. Der er langt til civilisationen. Her er kun dig selv til at holde fast ved de smukke ord om næstekærlighed og moral, ærlighed og retfærdighed. Her er ingen naboer. Slagteren og politimanden som man snakker med hjemme i byerne er her ikke. Her er ingen der kigger. Her er ingen hindringer. De smuldrer hver gang. Hver gang de presses det mindste falder de fine klæder af idealer af disse fugleskræmsler som kalder sig civiliserede. At tænke sig at man så blåøjet naivt kan benægte at man inderst inde er et dyr! For det er hvad vi er. Når mennesker taler om idealer er det altid kun fordi de kan få noget ud af det, fordi det giver dem en fordel. Hvis de så bare ville indrømme at de tvinger sig selv til at følge idealerne, at moral ikke er Guds vilje, men et redskab som bruges til at undertrykke andres vilje - nej selvfølgelig vil de ikke det. Hyklere! Men jeg tør godt stå ved min natur. Ombord på *Lupus* er der intet hykleri, kun mennesker - som de virkelig er.

Vi er alle i samme båd. Min båd."

også et langbord, og fra dette køjerum er der ligeledes adgang til lasten. Midt på dækket er den store lem ned til lastrummet, ligeved siden af stormasten, og den mindre mast er længere for op til forhøjningen..

Lugten af tjære og tovværk er umiskendelig, lige som det også føles i luften at stemningen er trykket. Sømændene er barske, men kaptajnen er barskest. Kaptajnens menneskesyn, og dermed hans måde at drive skibet på, har gjort sømændene hårde og mistroiske, og har drevet de nyligst hyrede af dem til randen af mytteri. Og det er netop blandt de potentielle mytterister at kaptajnen anviser Samuel, William og Jim køjeplads.

Lastrummet:

I lasten er der overvejende fyldt op med forsyninger til Kaptajn Kurtz jagt på sin brors og hans skib: tønder med saltet kød, vand, en halv tønde æbler, whisky, mel (der er mider i noget af det), og lignende proviant. Det sidste lidt under halvdelen af lastrummet er fyldt op med de sælskind som Kurtz siger skal sælges i Japan, men banker man på den rigtige af de kasser der står yderst, kan man høre at den ikke er fyldt op. Hvis man borer et hul, eller på anden måde får kigget ind i den, kan man se at kassen skjuler krudt, kugler, og en lille kanon (fire mand vil kunne bære den med kun lidt besvær).

Whiskyrationerne:

Et middel som Kaptajn Kurtz (og utallige kaptajner før ham) bruger til at kontrollere sine mænd, er uddelingen af spiritusrationer. Der er lås på tappehanen på whisky-tønden, og det er kun Kurtz der har nøglen. Før lægens død er rationerne moderate (én halv kop tirsdag og lørdag). I uroen efter forsøget mod kaptajnens liv, som endte med lægens død, hæves de til en halv kop hver anden dag, og efter mytteriforsøget til én kop om dagen. Dette påvirker selvfølgelig sømændenes temperament og opførsel i en knap så behagelig retning.

Besætningen:**Kaptajn Kurtz**

Kaptajn Kurtz er en 49-år gammel mand, med grånende hår og overskæg. Han er af middel højde, tæt og bastant, og hans stærke sene krop har oplevet et par slagsmål (og kan da sagtens klare et par stykker til hvis der er nogen der har mod på at teste en gammel mand). Hans bevægelser er korte og præcise, hans sprog er rigt, og hans manerer ved bordet samt personlige hygiejne, adskiller ham tydeligt fra sømændene. Han er meget belæst og kender sin Bibel godt (selvom han ikke er på talefod med Gud). En af Kurtz store forcer er, udover hans hensynsløshed, at han er en uovertruffen menneskekender. Efter at have været sammen med en person i ganske kort tid, kender han ham så godt som hvis han havde "læst" ham, og kan tit gætte hvad folk skjuler hvis de skjuler noget (for eksempel ser han med det samme at Samuel og Lenore har en affære, på de blikke de ubevidst sender hinanden, og den måde Samuel holder sin krop når Lenore er en del af en samtale, som emne eller deltager). Han finder de fleste mennesker hykleriske, eller i hvert fald dybt forudsigelige, og sig selv hævet højt over dem, med retten til at lege Gud med dem. Kurtz' egenskab af menneskekender, gør ham i stand til at ramme dem lige der hvor samvittigheden gnaver mest, lige der hvor der er længst mellem overflade og virkelighed.

Uddrag fra *Heart of Darkness*, fra 1899,
af **Joseph Conrad**

Hovedpersonen fortæller om den mand (Han hedder i øvrigt 'Kurtz', sjovt nok) han skulle hente ud af Congos jungle, om grunden til hans uciviliserede handlinger:

"I think it [the wilderness] had whispered to him things about himself which he did not know, things of which he had no conception till he took counsel with this great solitude-and the whisper had proved irresistibly fascinating. It echoed loudly within him because he was hollow at the core."

Kurtz tror fuldt og fast på at mennesket ikke er andet end et hyklerisk dyr som prøver at skjule sin sande natur bag overfladen af moral, idealer og smukke ord; og han ser det som sit mål, og ikke mindst sin udsøgte fornøjelse, at pille skallen af alle ombord. Dette vil primært være hans funktion i REJSEN, at så tvivl om sammenhængen mellem spilpersonernes idealer og deres virkelige lyster og handlinger. Se i indledningens gennemgang af eksistenstemaet for mere inspiration til Kurtz' tankeverden.

Kurtz er glad for at få nye forsøgsmennesker ombord som han kan afprøve sin tanker på. Den eneste han ikke ser sådan på er Jim, for han ser ham som så ung at han endnu ikke er korruperet af den voksne verden. I stedet for at presse Jim, giver han ham nogle lette opgaver eller ansvarsområder (rende med beskeder, bringe Svensson mad efter at han er blevet lagt i lænker i lasten, o. lign.) for at hjælpe Jims selvtillid i vejret, og hjælpe hans frigørelse fra hans forældre på vej. Han vil føre sine samtaler med Jim med dette i baghovedet, og Kurtz er selvfølgelig klar over at dette er en stærk provokation mod William, men det er jo bare en praktisk sidegevinst.

I kaptajnens kahyt er der to reoler fyldt med bøger (for eksempel William Blakes *Ægteskabet mellem Himmel og Helvede* og Bibelen i flere forskellige udgaver), et par flasker Brandy, 1200 dollar (i det hemmelige rum i det ene bordben), og fem revolvere i et aflåst skab forstærket med metalbeslag. Der er endvidere en revolver i en skjult holder under bordet som fungerer både som spise-, navigations- og skrivebord.

Cookie The Cook (sladrehanken)

Cookie er skibets kok, og formidler af oplysninger om besætningen til Kaptajn Kurtz; altså en gennemsladrehank. Alt hvad nogen ombord fortæller Cookie, eller han kan lytte sig til når folk tror at der ikke er nogen der lytter, ved Kaptajnen. Han er en lille fedladede mand med små stikkende griseøjne og en stor næse, der er rødsprængt af vind, vejr, og sømandsdruk. Han er faktisk ikke nogen helt ringe kok, hans mad smager i hvert fald ganske godt, men dem som skal spise den vil nok foretrække ikke at overvære de uhygiejniske forhold den er tilberedt under, og hans ligegyldige holdning til råvarernes frisk- og renhed. Cookie er en noget småpervers personlighed, og hans mund og tanker domineres af ord med en oprindelse under bælttestedet. Hans blik søger, så ofte som det kan lade sig gøre, Lenore Clemens' smalle talje og fyldige barm.

Når han ikke laver mad i kabyssen, går han enten rundt blandt sømændene og forsøger at samtale lidt (hvilket ikke forløber særlig vellykket eftersom alle de garvede sømænd, og flerer og flere af de nye, ombord, afskyr ham som en løgnagtig spion), eller sidder sammen med Kaptajnen hvor

han som altid taber alle sine penge i poker eller bare taber en hvilken som helst diskussion han måtte føre med Kaptajn Kurtz. Efter at William kommer til at arbejde for ham i køkkenet, får han mere tid til at lave noget andet, specielt kan han dyrke sin nye yndlingsbeskæftigelse: at kigge efter og ved en hver given lejlighed belure Lenore Clemens, naturligvis fra et sted hvor hun ikke opdager ham så let. Han er en snu og listig mand, med en meget begrænset samvittighed. Som en god spion smiler han altid, men det er ikke et smil der breder sig til øjnene, og det er bestemt ikke fordi han synes noget særlig godt om nogen som helst. I Cookie's verden er der kun...Cookie.

I køkkenet er der, udover rimelig beskidt, køkkenknive, bestik, kopper tallerkner, og hvad der ellers hører sig til. Det er vel egentlig ikke utænkeligt at William bliver sat til at gøre rent og vaske op i køkkenet, mens Cookie går ud for at se om han kan få et glimt af Williams kone Lenore.

Rollespilsnoter til Cookie: **En slesk stemme og et lurende blik er centralt for Cookies person. Hængende skuldre og en duknakket holdning** vil nok også være gode kendetegn for ham.

Cristopher White - Lægen:

En middelhøjde, midaldrende mand, med en lidt mere end begyndende mave, og tynd næsten hvid hovedbehåring.

Doktor Christopher White var nedtrykt, syg af mange ugers druk, og i dyb gæld, da han tabte en sum penge til Kaptajn Kurtz under et pokerspil i en mindre by i Alaska. Da han ikke kunne betale, måtte han arbejde sin gæld af som skibslæge på *Lupus*. Det er nu en måneds tid siden, og forholdene ombord og Kaptajnens luner har ikke gjort hans humør bedre eller holdt ham fra drikkeriet. En veluddannet mand er han ikke noget uinteressant selskab for Lenore og Samuel, mens de hjælper ham med at passe de syge og tilskadekomne, men det er tragisk at se når han er fuld. Når han drikker får han medlidenhed med sig selv, fører diskussioner, som han engang har ført med nogen og som han ville ønske ville være endt anderledes (for eksempel hans sidste diskussion med sin kone), med en han forestiller sig er der, fortæller højt om hvor tåbelig han er nu, og hvor vidt han kunne have drevet sin karriere hvis han ikke drak så meget, og ender altid med at græde over at han savner sin kone og at Gud burde lade ham ramme af lynet for alle sine tåbeligheder. Når han ikke er fuld er han, som sagt, godt selskab.

Han elsker at fortælle om sin lægekunst, at snakke om planter, og at gå en tur op på dækket for at nyde vandet, luften og lyset. Som alle alkoholikere er han en følsom sjæl, og det er da ikke utænkeligt at Samuel eller Lenore (eller dem begge i fællesskab) kan få ham til at drikke mindre, eller

helt holde op for en tid. Hvis det lykkes dem, vil det også gøre lægens død så meget mere meningsløs, og tabet af ham større.

I sygerummet er der to brikse, lægebøger, og forbinds- og andre lægestoffer, deriblandt den whisky der er tiltænkt som bedøvelse, men som lægen drikker af. Kaptajnen ved det godt, og giver ham mere whisky "til bedøvelse" hver gang Doktor White spørger efter det; Kurtz er interesseret i at se om en så intelligent mand som lægen kan trække sig selv ud af sit misbrug, eller om han, som en gris der lugter gærede æbler, ikke kan holde sig væk fra den gærede malt i whiskyflasken.

Der er to grupperinger blandt sømændene. Den største er Kaptajn Kurtz faste besætning, 14 mand, som har rejst med ham mange gange før, og den anden og mindste er de 7 nye sømænd som er blevet hyret sidst *Lupus* var i havn, for henved en måned siden. Jeg vil ikke beskrive sømændene en for en, men prøve at lave en arketype for de to grupper, som det så skule være lettere at huske, og give mulighed for at improvisere over.

Kurtz' sømænd (de 14):

Disse sømænd er nogle barske lidt usoignerede typer, som med deres tørklæder om panden, ar eller lignende, let kunne lede tanken hen på sørøvere. De har meget få skrupler, og er selvfølgelig blevet påvirket af Kurtz' menneskeopfattelse gennem de måneder og år de har rejst med *Lupus*. Når de ikke passer deres arbejde, sørger de for at give den opgave, de lige var i gang med, videre til en af de nye, og står så ellers og taler sammen i små grupper, eller lur på de nyankomne fra Clemensfamilien. De er grove og uhøviske, og deres opførsel bliver værre og værre som whisky-rationen stiger. Der er dog iblandt dem tre sømænd som, specielt efter hængningen af Jacob Svensson, kan blive overtalt til at deltage i mytteri (de har fået nok af Kaptajn Kurtz) og det er da også en af dem som står som styrmand og ikke "ser" noget da Kurtz smides over bord¹⁴. De er en skulende og generelt ubehagelig flok, som jeg vil tilskrive næsten hvadsomhelst, specielt når Kurtz ikke er i nærheden til at holde øje med dem. Rent rollespilmæssigt taler de et simpelt og dårligt udtalt sprog, har en sparsom omgang med vand og sæbe, bruger bagsiden af hånden som lommestørklæde, og vil gøre næsten alt for penge (inklusive at forråde den som har betalt dem for at gøre et eller andet, hvis de kan få noget ud af det ud over pengene - på forskud, naturligvis). De bryder sig ikke om familien Clemens, hvis man ser bort fra den fysiske tiltrækning til Lenore, og specielt William kan de ikke

¹⁴ Se scenen "Mytteriforsøg"

lide. Jim er de ikke så fjendtligt indstillede overfor, men det skal da ikke forhindre dem i at ydmyge ham lidt, hvis de kan få noget sjov ud af det.

Den hårdeste blandt dem er Rufus. Det er næsten helt sikkert at han er med, eller lige i nærheden, hvis spillerne skal generes. Han er høj, bred, har mange ar på overkroppen, bærer et beskidt-brunt tørklæde om hovedet, og kan godt lide at slå på folk.

De nye sømænd (7 mand):

De nye sømænd er den lille flok som Jim, William og Samuel skal dele køjerum med. De er et noget bedre selvskab end de andre sømænd, men den vrede de har mod Kaptajn Kurtz kan let gøre dem utilregnelige, og når whiskyrationerne stiger, vil det også på virke deres opførsel i en negativ retning. Efter nu en måned ombord på *Lupus* er de ved at have fået nok af kaptajnens behandling. Derfor planlægger de et mytteri, som går ud på at slå kaptajnen ned og smide ham over bord. De har bare det problem at det altid er en af kaptajnens faste mænd som står ved roret, og de kan ikke gøre det uden at blive opdaget af ham, så de må på en eller anden måde få en af rorsmændene på deres side (eller på anden måde sørge for at de ikke bliver opdaget). De er gennem deres oplevelser af livet ombord på skibet blevet meget mistroiske, og det er ikke sikkert at de stoler nok på Jim, William eller Samuel til at indvie dem i deres planer.

De er i øjeblikket specielt ophidsede over at Kurtz, som straf for en mindre forseelse, bandt Jacob Svensson til masten mens det regnede i to døgn, med det resultat at han har ligget lige siden (1,5 uge) nær døden af feber. Det er altså kun seks mand som skal dele køjerum med de tre fra Clemens-familien.

Jacob Svensson er en mand midt i tyverne, og på hans lyse hår, blå øjne og ikke mindst efternavn, kan man spore arven fra de svenske forældre som udvandrede med ham til Amerika da han var helt lille. Han taler med en svag svensk accent. Når Clemens-familien ankommer ombord på *Lupus* har han som sagt allerede ligget halvanden uge med feber i sygeværelset. Han er nu i bedring, og efter kun et par dages pleje, af William og Lenore, er han rask nok til at begynde at arbejde igen. Mens de plejer ham den første dag, taler han i vildelse om kaptajnen og fabulerer om at slå ham ihjel. Han er fuld af tak til dem og til lægen, om aftenen hvor han bliver rask (på scenariets dag 4), men det ender jo alligevel med en tragedie som man kan se i scenen "Lægen dør".

Rollespilsnoter til de nye sømænd: Mere civiliserede end de andre sømænd, mere renlige, men samtidig også ved at knække under Kaptajn Kurtz' behandling. De drømmer om at dræbe ham men, som det skal vise sig under mytteriforsøget, han er ikke sådan at slippe af med. Måske ligefrem om-

REJSEN

gængelige er det ikke helt usandsynligt at en lille samtale med noget hyggelig småsnak om familierne derhjemme kunne opstå mellem dem og spilpersonerne. De arbejder hårdt, men man kan fornemme i de blikke de sender hinanden og på den måde de skuler til resten af besætningen og til Kurtz, at der er noget under opsejling.

Afslutning

Som afslutning vil jeg foreslå at denne side læses op. Den opsummerer nogenlunde det som familien Clemens har været igennem, og prøver at runde historien af. For at få flere referencer til netop det i har oplevet mens i spillede i dag, så brug denne side som en vejledning til hvad man kunne sige, og improviser over den.

Slutoplæsning:

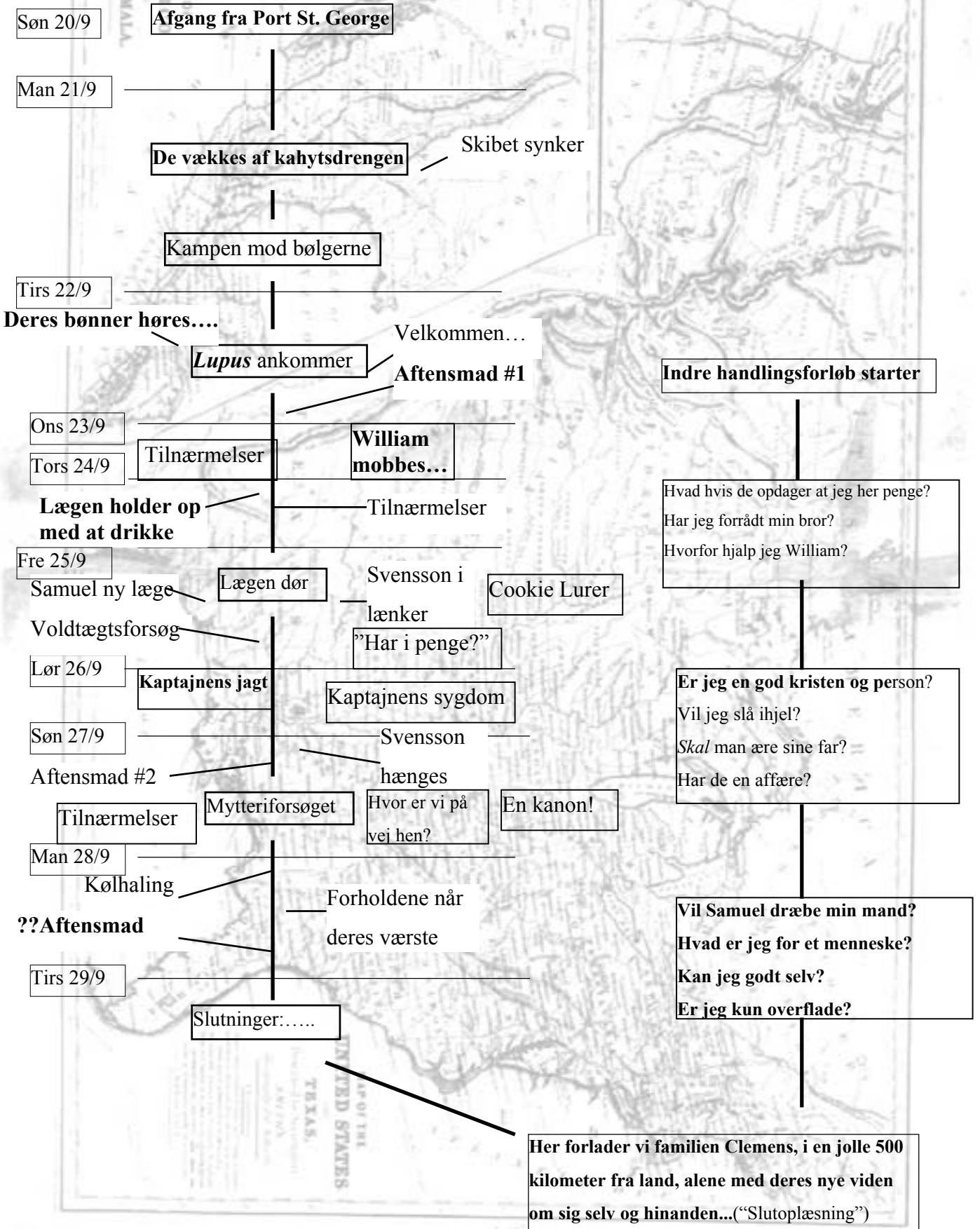
“Her forlader vi så familien Clemens, i en jolle 500 kilometer fra land, med deres nye viden om sig selv og hinanden. Er de stadig en hel familie? Har de lyttet til Kaptajn Kurtz’ pessimistiske tale om at mennesket kun styres af sine laveste instinkter, eller har de bevaret troen på de gode og sande værdier? De har måske ligefrem indset at disse værdier er mere end bare noget man skal snakke om, og belære andre om? Så har Kaptajn Kurtz måske tjent et godt formål alligevel, selvom han ikke vidste det - eller hvad mener du, William, eller du Samuel? HERRENS veje er sandelig uransagelige.

Er familien Clemens nået til en større erkendelse? Har de lært noget af denne rejse? Eller vil de falde tilbage til deres vante roller, måske med kun ganske få forandringer, når de igen vender tilbage til civilisationen?

Vi må jo håbe at de valg de har truffet er i overensstemmelse med deres inderste sjæl og samvittighed, for som de troende kristne de er, ved de jo godt, at de skal stå til regnskab, overfor Gud HERREN - skaberen af altet, for alle deres gerninger....på den yderste dag.

Her slutter i hvert fald REJSEN.”

Flowchart

William Clemens

William Clemens 35 år

I 1779 kom min farfar, Francis Oliver Clemens, til Port St. George. Med sig bragte han en mindre formue som han havde arbejdet sig til i Argentina. Han grundlagde Port St. George Bank samme år og blev hurtigt en stor mand i byen; dels pga. sin formue, dels fordi han var en omgængelig og retfærdig gentleman, men mest af alt fordi han var en hårdtarbejdende og dygtig forretningsmand. Dette sidste var nok en af hovedårsagerne til at han allerede i 1781 blev udnævnt til byens borgmester. Han giftede sig året efter, og fik sønnen Frederic Jefferson Clemens. Francis var en meget afholdt mand i byen, og alle følte et stort tab da han i 1787 blev skudt mens han forsøgte at stoppe et røveri mod sin bank en sen efterårsaften. Frederic, min fader, voksede op under farmors kyndige vejledning, og overtog banken (efter at have arbejdet i den siden han var 17) da han blev 23. Vores mor var datter af en fransk ranchejer, og med hende fik han to børn; jeg selv, og så min broder Samuel. Min fader viede sit liv til banken og vores opdragelse. Han så hurtigt hvem af os der havde en interesse i at føre famili-

Fra William Clemens liv...

”Klokken er 8.30, og jeg har været her i banken i en time. Mine assistenter mødte punktligt, med undtagelse af Thoreau. Bemærkelsesværdigt at borgmesterens nevø ikke kan finde ud af at holde tiden, men fyre ham kan jeg jo selvsagt ikke. Som den fornuftige mand borgmesteren er, kunne han jo godt se det problematiske i situationen da jeg nævnte det for ham, og han godkendte straks at jeg begyndte at straffe den unge Thoreau disciplinært, i det små, hvis hans opførsel ikke ændrede sig. Så også i dag ser det ud til at han må blive et par timer over tiden, for at gen-

ens stolthed, banken, videre, så da jeg blev femten begyndte jeg min oplæring i banken - lille Samuel på 8 blev hjemme hos mor og vores tjenestepige Rose. Fader lod sig aldrig lokke af de mange opfordringer fra byens borgere om at stille op som borgmester, i stedet brugte han sin energi på banken. Han forstod at Gud belønner de hårdt arbejdende, i Himmelen og på jorden.

Siden han døde, for nu 4 år siden, har jeg været direktør for banken; og med moders død kun et år senere, har jeg også taget ansvaret som familieoverhoved på mine skuldre. Der er selvfølgelig sket et par ændringer i huset; Rose ønskede ikke at arbejde her længere (hun kunne tilsyneladende ikke se det rimelige i at hun ligefrem skulle *lave* noget for sin løn), så jeg lod hende afskedige. Lykkeligtvis hændte det at en af ranchejerne uden for byen ikke kunne betale det lån til en ny lade, som banken havde ydet ham, tilbage til tiden, og jeg tilbød ham udsættelse i nogle måneder mod at jeg fik hans neger Lucy. Hmmm...Jeg tror det passer sig for en mand af min status at eje sådan en.

nemgå regnskaberne en ekstra gang.

I dag er også dagen hvor Louis Ferreras skal betale sit lån tilbage. Man må jo håbe at han ikke har dovnet den så meget, at han bliver nødt til at sælge gården. Betales skal der i hvert fald, ifølge aftalen, i dag, og aftaler skal holdes – hvad ville der ikke blive af os hvis vi bare lod det hele flyde?”

Jeg har lagt meget tid i banken, og det har nu båret så megen frugt at jeg har kunnet åbne en General Store i bygningen ved siden af. Jeg har selv arbejdet hårdt for min og bankens fremgang, og mine ansatte ved at det er vejen for dem også. Gud belønner ingen slendrian. Men den hårdtarbejdende og gudfrygtige vil finde lykken.

Det var selvfølgelig en sort dag da vi modtog meddelelsen om Onkel Edgars død, men så meget så vi jo heller ikke til hinanden. Begravelsen kunne vi selv sagt ikke nå, da han bor

helt nede ved Los Angeles, og brevet var to måneder om at nå frem. Nå, men glædeligt overrasket var jeg da over at han havde efterladt sin ranch og formue til mig, som nærmeste slægtning. Ikke fordi jeg decideret mangler pengene, men efter at jeg har åbnet den nye forretning, ville det være rart med en lidt større sikkerhed. Det tog mig kun et par dage at beslutte at vi, hele familien, tager til Californien med båd, og ser på ranchen. Det bliver interessant at se hvad det er han har efterladt sig, og hvor meget det mon er værd.

Samuel - min lillebror

Samuel fik lov at føjte på universitetet, hvor han læste noget så unyttigt som engelsk sprog og litteratur - Litteratur!. Han havde haft godt af nogen lidt fastere tøjler. Hvis det ikke havde været min faders ønske havde banken ikke spildt penge på at betale det sidste år af hans tåbelige uddannelse. Hvad er han nu: Lærer! Henne på Port St. George skole spilder han sin tid med at lære bøndernes snottede unger at stave. Og så har han den frækhed at lade som om han slet ikke opdager hvor vidt jeg har drevet det med banken, og nu den nye General Store - byens største forretning - som jeg har startet. Måske denne her rejse og salget af Onkel Edgars ranch vil få hans øjne op for at der er andre og vigtigere ting i livet end bøger.

Lenore - min kone

Vi blev gift i 1829. Hun var sytten, datter af byens borgmester, og alt var i den smukkeste orden. Min salig fader holdt et mægtigt bryllup. Min søn blev født syv måneder efter brylluppet, men han var allerede meget udviklet, så han overlevede let denne tidlige fødsel. Hun er virkelig meget køn, og er en glimrende ledsager til middage og andre festlige begivenheder. Hvis der er det mindste at udsætte på hende, så skulle det da lige være hendes upassende trang til at holde om mig, og ikke mindst kysse mig. Det passer sig ikke for at så respektabelt ægtepar som os at opføre os som dyr, at følge vores flyvske begær. Nå, det er heller ikke så slemt

mere, jeg tror hun har lært sin plads - og at jeg ikke ønsker flere børn har hun vidst også af-fundet sig med.

Jim - min søn

Biologi...Geografi, hvad er det for ligegyldige interesser? - det må være noget han har efter sin mor. Jeg har da ellers gjort mit bedste for at indvie ham i familiens forretning, men det virker ikke som om han er det mindste interesseret. Han har blot sit hoved fyldt af drømme om opdagelsesrejser og dyr fra fremmede lande. Er det min lillebror som har sat ham griller i hovedet? Jeg har svært ved at tro at min søn kan blive sådan en unyttig lille splejs.

Rollespilstips: Ordensmenneske, regelret. Trods sit stillesiddende arbejde i banken, er William en forholdsvis stærk mand.

William medbringer: En kuffert med tøj og et ekstra par sko, og under sin skjorte bærer han et pengebælte med 600 dollar, en formue på den her tid, som han har medbragt ”for alle tilfældes skyld”.

Lenore 28 år

Jeg lever et lykkeligt liv. Jeg er gift med den mægtigste mand i byen, bankdirektøren, og bliver inviteret med til alle de fine middage og teselskaber i byen. Banken blev grundlagt af hans farfar, og Clemens-familien har været en vigtig familie i Port St. George og omegn lige siden. Vi har et stort hus, William og jeg, og en lydig tjenestepige, Lucy, som William fik af en mand som ikke kunne betale det han skyldte til banken til tiden. Jeg forstår slet ikke at nogen kan syntes at negre er undermennesker, for Lucy er den flinkeste og lydige man kan forestille sig. Hun kender sin plads og er lykkelig for den. William har nogle gange talt hårdt til hende, men der går ikke mange øjeblikke så er hun sød og føjelig som altid. Nå, nok om hende, det her handler jo trods alt om mig. Ja, jeg har jo meget at se til. Hver dag mødes alle de respektable damer i byen til te, hvor vi snakker lidt om kunst, litteratur og, selvfølgelig (du er jo mig så dig kan jeg vist godt røbe det til), det vi ved der *sker* i byen. Du ved, hvem af de unge piger der vist har et godt øje til hvem af de unge mænd, og hvordan det går vores børn i skolen. Williams bror er jo blevet lærer på skolen for et par år siden, og min lille Jim er virkelig blevet glad for at gå i skole siden han er kommet - og damerne i byen sætter også mere end almindelig meget pris på Samuel; de skulle bare vide hvad han og.....nå, det fortæller jeg senere.

William passer sin bank, og har nu også åbnet en General Store her i byen, og hver aften spiser vi aftensmad sammen. Han er en god mand og vi mangler i hvert fald ikke noget, for han er god til at lave forretninger. Nu har han også arvet en ranch nede i Californien, det er vist mexicansk område eller sådan noget, og har arrangeret for hele familien at vi tager derned og ser på den og finder ud af hvor mange penge den er værd. Det bliver en dejlig rejse, og Samuel er jo med så det bliver bestemt ikke kedeligt; det er sådan en spændende bror William har.

William – min mand

Jeg var nok lidt ung dengang jeg begyndte at flirte med William. Jeg vidste dog godt hvad jeg ville have, og hvordan jeg skulle få det. Jeg så i ham en mand med alle de penge og al den magt, jeg havde drømt om, og jeg vidste godt hvordan jeg skulle få del i det. Der er visse ting i en ung pige som en mand ikke kan stå for, men det havde ikke været min mening at blive gravid før vi var blevet gift... Men så gik der da i hvert fald ikke så lang tid før vi kunne blive gift, og syv måneder efter brylluppet fødte jeg Jim. Jeg ved ikke om William

nogen sinde har elsket mig, han er så optaget af sit arbejde, og det virker ikke som om han er interesseret i mine kys, så dem har jeg sparet ham for igennem det seneste års tid.

Samuel

Samuel er meget forskellig fra sin bror. Den opmærksomhed han viser mig er ulig noget jeg noget jeg har oplevet før. Hver gang jeg ser ham, eller bare hører nogen nævne hans navn, mærker jeg en sugen i maven. Har jeg mødt kærligheden i denne smukke skolelærer? Bare han havde sin brors formue, så kunne vi blive rigtig lykkelige. Han er sådan et godt menneske, og så er han og Jim så gode venner. Nu må vi se hvad der sker, jeg er jo en gift kvinde.

Jim – Min søn

Jim er det skønneste barn man kan forestille sig. Han har fantasi, og opfører sig altid korrekt når han skal møde de andre damer til teselskaberne hjemme hos os (selvom jeg godt kan se, at han synes at de er irriterende). De synes alle at han er fantastisk dejlig. Nogen gange når vi sidder alene om aftenen, beder jeg ham om at læse højt for mig, og så sidder vi og hygger os inde i pejsestuen. Han minder så utroligt meget om sin fars broder når han sidder der med bogen.

Jeg tror ikke der er nogen i byen der ved at han er undfanget før vores bryllup, for William fortalte vidt og bredt til alle der ville høre om det, at vores søn var født for tidligt.

Rollespilstips: Overfladisk og meget feminin

I sin kuffert har Lenore: Sit tøj, et par vandrestøvler, tre varme sjal, parfume, spejle, sminke og næsten hvad som helst man ellers kunne forestille sig at hun har med.

Samuel Clemens

Samuel Clemens 28 år

Jeg råber, Kærlighed! Kærlighed! Kærlighed! lykkelige lykkelige Kærlighed! Fri som bjergenes vind

- William Blake

I 1779 kom min farfar, Francis Oliver Clemens, til Port St. George. Med sig bragte han en mindre formue, som han havde arbejdet sig til i Sølvlandet (Argentina).¹ Han grundlagde Port St. George Bank samme år og blev hurtigt en stor mand i byen; dels pga. sin formue, dels fordi han var en omgængelig og retfærdig gentleman, og dels fordi han brugte meget af sin tid og sine investeringer på at få byen til at blomstre. Dette sidste var nok en af hovedårsagerne til, at han allerede i 1781 blev udnævnt til byens borgmester. Han giftede sig året efter og fik sønnen Frederic Jefferson Clemens; min fader. Francis var en meget afholdt mand i byen, og alle følte et stort tab, da han i 1787 blev skudt, mens han forpurrede et røveri mod hans bank en sen efterårsaften. Min fader overtog banken, da han blev 23, giftede sig med Marie Dufot, datter af en fransk ranchejer, og sammen fik de to børn. Han levede et stille og lykkeligt liv med sin kone, sit arbejde som bankdirektør, og med opdragelsen af William og jeg. William var meget interesseret i banken, så far lod ham komme i lære der. Han forstod også, at mine interesser lå et andet sted, så da jeg ønskede at læse engelsk på universitet, gav han mig sin fulde støtte. Desværre nåede han ikke at se mig tage eksamen som familiens første akademiker, for sygdommen indhentede ham, og han døde året før, jeg fik min universitetsgrad. Som ældste bror arvede William banken og alle familiens værdier, men vores fader fik heldigvis sørget for, at banken, også under Williams ledelse, betalte til min uddannelses sidste år. Moder døde et år efter faders bortgang. Hun kom sig aldrig rigtig af sorgen over hans død.

Siden jeg bestod eksamen i 1837, tænk at det kun er tre år siden, har jeg undervist børnene i Port St. George skole. Det er et fantastisk arbejde. Jeg kan arbejde med min store interesse for engelsk sprog og litteratur (specielt poesien), og samtidig har jeg chancen for at videregive min glæde ved bøgerne, og den magiske verden de åbner for deres læsere. Børnenes uddannelse er lagt i mine hænder, den boglige, men også den åndelige, og særligt den sidste er et stort ansvar og en stor glæde. Jeg har en enestående chance for at påvirke eleverne i en positiv retning og forme dem til nogle gode og hensynsfulde mennesker. Andre mennesker kan kun opdrage deres egne børn, men jeg har en hel bys børnesjæle i min varetægt. Jeg har således fundet et mål med mit liv, som selv ikke min

¹ Argent = sølv.

kapitalistiske broder Williams hånlige kommentarer kan kaste en skygge på – at forme verden for en ny generation.

William - min broder

Da vi var yngre var vi meget nærmere hinanden end nu. Det var dengang altid ham der beskyttede mig mod drillerier, jeg var også dengang ret spinkel, men meget er forandret siden da. Efter faders død overtog han naturligvis pladsen som bankens direktør. Han giftede sig i 1829 med den kun syttenårige Lenore Thoreau, datter af byens borgmester. Hvad kun få ved er, at ægteskabet var mere nødvendighed end kærlighed. Hun fødte kun syv måneder efter brylluppet, og selv om det lykkedes William at bilde alle andre ind, at det blot var en for tidlig fødsel, så narrer han ikke mig. Et barn er ikke så udviklet når det bliver født 2 måneder for tidligt. En dygtig forretningsmand som ham lader sig naturligvis ikke distrahere af familiens behov, så han har lagt al sin tid i banken og åbningen af en General Store - arbejde og formue.

Han ser ned på mit job, det ved jeg, men han ved også at jeg ikke ser noget stort i at kunne skrabe en formue sammen, det kan enhver idiot da. At han holder sig en negerslave som tjenestepige i huset kunne jeg måske acceptere, hvis det ikke var fordi han så det som en rettighed som hvide mænd har.

Nu har han sørget for at vi alle sammen skal til Californien, og i bedste diktator-stil fik han borgmesteren til at give mig fri, uden at spørge mig først. Selvfølgelig er jeg så nødt til at tage med, hvis jeg ikke skal bringe ham i forlegenhed overfor borgmesteren; men Lenore skal jo også med, så...

Lenore – min broders kone.....min elskede:

”...we loved with at love that was more than love I and my.....LENORE”.

Jeg kan ikke lukke øjnene uden at se hendes ansigt. Jeg kan ikke trække vejret uden at høre hendes suk. Jeg tænker på hende hele tiden. Nu har vi haft et skjult forhold i de sidste tre måneder (er det virkelig så længe?), og jeg brænder efter at holde hende i mine arme hvert minut jeg ikke er sammen med hende. Men det er jo forfærdeligt, hun er min broders kone; det er en dødssynd. Og dog, vi elsker jo hinanden, hvordan kan det være en synd? William elsker hende jo ikke som jeg gør, vel?

Jeg elsker at tale med hende, at høre hendes stemme, og jeg kan mærke at hun sætter pris på min opmærksomhed, men det er svært for os at finde ledige stunder at være sammen på, og på denne rejse bliver det ikke lettere, for William vil jo være der hele tiden.

Jim – min nevø:

William er irriteret over den indflydelse jeg har på Jim, ligesom han er det over den opmærksomhed, og ros, som byens borgere giver mig for mit arbejde med børnene i skolen. Men med Jim er det virkelig noget særligt. Måske er det fordi Jim minder mig så meget om mig selv, da jeg var i samme alder som han er nu, at vi kommer så godt ud af det med hinanden. Jeg låner ham alle de bøger han måtte ønske fra min reol eller fra skolens lille bogsamling (som min fader forærede byen kort før han døde), og det er en fornøjelse at være vidne til hans glæde ved at læse og ved at lære. Jeg ville ønske at han havde en lige så forstående fader som jeg havde. Jim er sådan en fantasifuld lille knægt.

Samuel har i sin kuffert: Tøj, sko, notesbøger, et bind af *1001 Nat*, samt en lille bog som han har skrevet sine yndlingsdigte ned i.

Rollespilstips: Lærd, følsom, et meget velartikuleret og varieret sprog, Den Bløde Mand med den dårlige samvittighed og det store hjerte
Høj, almindelig af bygning, og ikke specielt stærk.

Samuel Clemens' yndlingsdigte

Once I Pass'd through a Populous City

Once I pass'd through a populous city imprinting² my brain for future use with its shows,
 architecture, customs, traditions,
 Yet now of all that city I remember only a woman I casually³ met there who detain'd me for love
 of me⁴,
 Day by day and night by night we were together - all else has long been forgotten by me,
 I remember I say only that woman who passionately clung⁵ to me,
 Again we wander, we love, we separate again,
 Again she holds me by the hand, I must not go,
 I see her close beside me with silent lips sad and tremulous⁶.

- *Walt Whitman*

The Garden of Love

I went to the Garden of Love,
 And saw what I never had seen;
 A Chapel⁷ was built in the midst,
 Where I used to play on the green.

And the gates of this Chapel were shut.
 And "Thou shalt not" writ over the door⁸;
 So I turn'd to the Garden of Love,
 That so many sweet flowers bore⁹,

And I saw it was filled with graves,
 And tomb-stones where flowers should be;
 And Priests in black gowns¹⁰ were walking their rounds,
 And binding with briars¹¹ my joys & desires.

- *William Blake*

² Indprentede

³ Tilfældigt

⁴ "tilbageholdte/fastholdt mig af kærlighed til mig"

⁵ "Lidenskabeligt klyngede sig"

⁶ "Rystende"

⁷ Kapel

⁸ "'Du må ikke' skrevet over døren", lige som i de ti buds 'Du må ikke... osv.'

⁹ "Bar" - ligesom et træ "bærer" frugter.

¹⁰ "Rober/klædedragter"

¹¹ En bestemt slags europæisk busk, med en stærk, træagtig rod.

Annabel Lee

It was many and many a year ago,
 In a kingdom by the sea
 That a maiden there lived whom you may know.
 By the name of ANNABEL LEE;
 And this maiden she lived with no other thought
 Than to love and be loved by me.

I was a child and *she* was a child
 In this kingdom by the sea;
 But we loved with a love that was more than love
 I and my ANNABEL LEE -
 With a love that the winged seraphs¹² of heaven
 coveted¹³ her and me.

And this was the reason that, long ago,
 In this kingdom by the sea,
 A wind blew out of a cloud, chilling
 My beautiful ANNABEL LEE;
 So that her highborn¹⁴ kinsmen came
 And bore her away from me,
 To shut her up in a sepulchre¹⁵
 In this kingdom by the sea.

The angels, not half so happy in heaven,
 Went envying¹⁶ her and me -
 Yes! - that was the reason (as alle men know,
 In this kingdom by the sea)
 That the wind came out of the cloud by night,
 Chilling and killing my ANNABEL LEE.

For the moon never beams, without bringing me dreams
 Of the beautiful ANNABEL LEE;
 And the stars never rise, but¹⁷ I feel the bright eyes
 Of the beautiful ANNABEL LEE:
 And so, all the night tide¹⁸, I lie down by the side
 Of my darling - my darling - my life and my bride
 In her sepulchre by the sea -
 In her tomb by the sounding sea.

- Edgar Allan Poe

¹² Engle

¹³ Misundte/ønskede for dem selv

¹⁴ Af adeligt blod

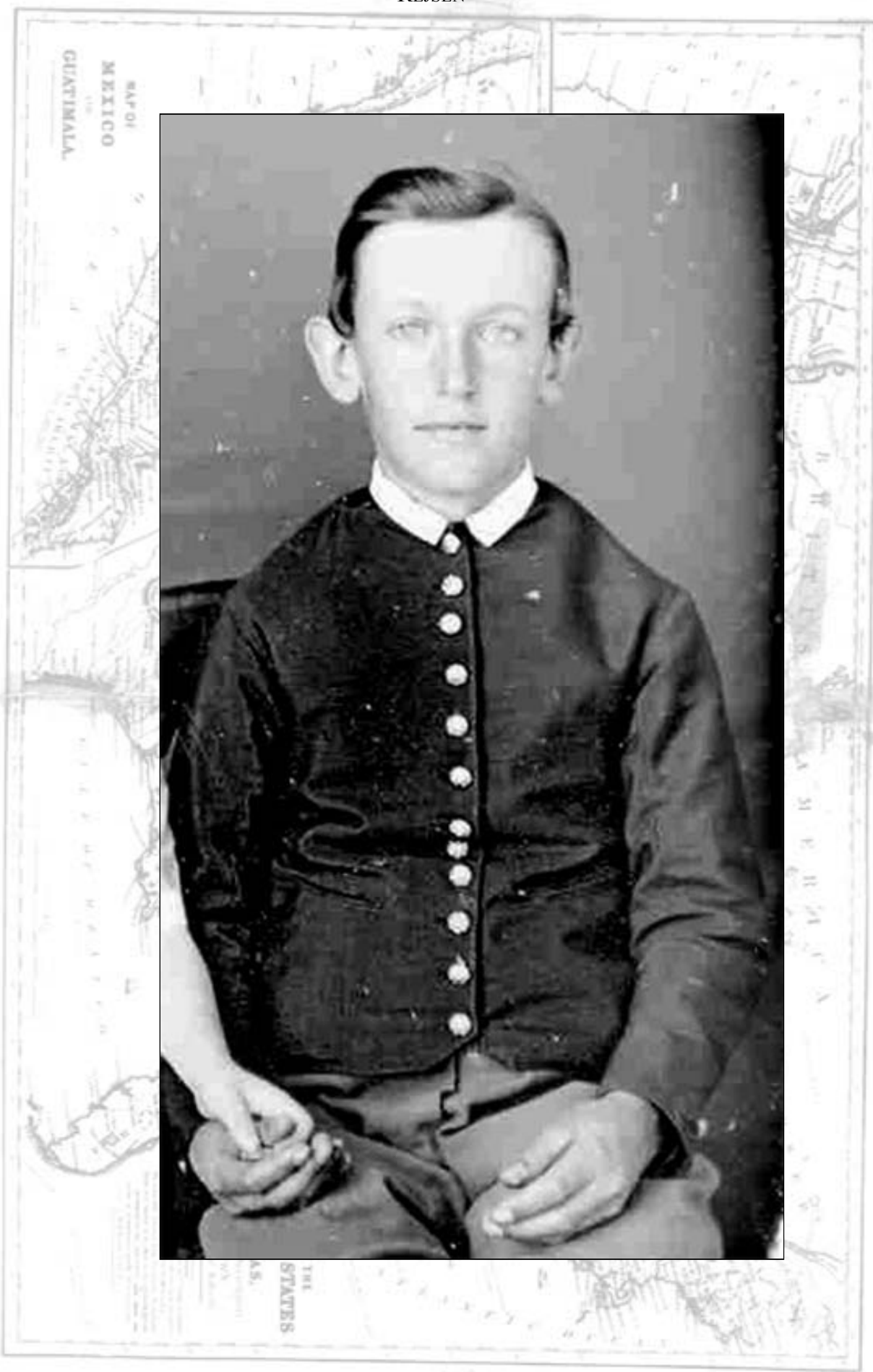
¹⁵ Mausoleum

¹⁶ Misundte

¹⁷ "but" betyder her "uden at"

¹⁸ "gennem nattens lange flod" (flod i betydningen flod / ebbe)

REJSEN

Jim Clemens

Jim Clemens 12 år

Jeg bor i Port St. George, en havneby i staten Oregon på Nordamerikas vestkyst. Min familie er vistnok ret rig, for min far er direktør i banken. Banken blev grundlagt af min Oldefar for

”Det var ikke med vilje. Jeg hørte at hun stønnede og troede at hun måske var kommet til skade. Det var først da jeg nåede helt hen til døren at jeg kunne se hende. Hun lå på sin seng. Mellem hendes ben arbejdede hendes højre hånd, og hun stønnede stærkere for hvert minut. Jeg stod som forstenet. Pludselig mærkede jeg det. Det...det var i mine bukser...min...den var helt hård.

Jeg ved godt hvad det var hun lavede. De sagde i søndagsskolen at man kom i helvede for det. Men det gør man vel ikke hvis man bare ved et uheld kom til at se en anden der gjorde det....Gør man?”

længe siden, og den ældste søn har altid overtaget den efter sin far. Far vil også have at jeg bliver direktør i banken en dag, og han har flere gange givet mig noget fra banken eller noget om økonomi i avisen at læse, så jeg kan begynde at lære hvordan man laver forretning. Jeg har virkelig prøvet, men det virker ikke som om far tror på mig. Han siger at jeg kun har hovedet fuld af unyttig viden om dyr og landskaber, og at jeg i virkeligheden slet ikke er interesseret i familiens virksomhed. Jeg har altså prøvet at læse det, men jeg falder altid i søvn eller også kan jeg ikke rigtig koncentrere mig om alle de tal. Han bliver så skuffet når han kan mærke at jeg ikke finder det lige så spændende som han gør, og jeg ville ønske at jeg kunne gøre ham glad, men jeg syntes altså ikke at det er særlig spændende.

I skolen gider jeg ikke tale særlig meget med dem på min egen alder, de er så barnlige. De har også altid så travlt med at drille mig med at jeg er tynd, eller kalde mig lærerens duks eller andre tåbeligheder. De er ligegyldige, for når jeg

bliver voksen skal jeg være opdagelsesrejsende og skrive bøger om, og blive berømt for, alle de steder og dyr jeg har opdaget.

Det betyder heller ikke rigtig noget hvordan der er derhjemme lige nu, for i dag skal vi afsted på en rejse med skib til Californien! Far har arvet en ranch, efter en onkel jeg aldrig har mødt, og nu skal vi derned og se på den. Far skal vist skrive under på nogle papirer, og så skal han se hvor meget arven beløber sig til når det hele er gjort op i penge. Måske bliver der tid til at jeg kan komme lidt rundt i landet omkring ranchen og udforske lidt? Det bliver i hvert fald spændene at rejse ombord på en rigtig båd.

William – min far

Min far er jo direktør i banken, og det vil han også have at jeg skal være en dag. Jeg tror ikke rigtig at han kan forstå at det bare ikke interesserer mig, selvom jeg har prøvet at blive

interesseret; det har jeg virkelig. Jeg ville ønske at jeg betød lige så meget for ham som banken gør, så ville han måske have lettere ved at forstå hvor interesseret jeg er i biologi og geografi, og ikke i regnskaber. Hvorfor er det ikke et rigtigt arbejde at læse og undervise, ligesom fars bror gør?

Samuel - min fars bror

Samuel er lærer i den skole hvor jeg går, og han er virkelig meget bedre at have som lærer end gamle Mrs. Banks. Han låner mig alle de bøger jeg har lyst til, og har altid tid til at snakke med mig; også selvom det bare er om noget jeg forestiller mig eller engang godt kunne tænke mig at opleve. Han lytter til mig, og det gider min far næsten aldrig.

Lenore – min mor

Min mor er en smuk kvinde, og hun blev tidligt gift med min far. Derhjemme holder hun altid teselskaber med byens damer, så sidder de der og snakker og snakker om næsten ingenting. Damerne skal altid rode mig i håret i fortælle mig hvor stor jeg er blevet, og hvor lille jeg var dengang jeg blev født – to måneder for tidligt. Men når de ikke er der har jeg det rigtig hyggeligt med min mor. Hun sætter en tallerken med kager frem, og så læser jeg op for hende af en af mine bøger. Det ender altid med at hun siger, hvor meget jeg egentlig ligner min fars bror Samuel, når jeg læser for hende. Det gør mig altid glad, for hvis han havde været lige så gammel som mig, tror jeg at vi ville have været de bedste venner.

Rollepilstips: Jim er en tynd dreng med en livlig fantasi, og opfører sig som en dreng på 12 år (som han jo er).

I sin kuffert har Jim: Sit tøj, et par vandrestøvler, en god jakke, En bog om hunde og ulve (*Lupines* hedder den) og en kopi af *Marco Polos rejser*.